

ΗΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

« Οὐκ ἀρνησόμεθά σε ...

Φίλη Ὁρθοδοξία... »

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φ6λ. 592—593

Ἔτος ΚΕ'.

15 Ἰουνίου 1970 (Π.Ο.Η.)

Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 2

Τηλ. 628.280 Γραφεῖα Κάνιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

Στῶμεν Καλῶς

Ζῶμεν τὴν ἀγωνίαν τῆς ἐκκλησίας τόσον ἔντονον, ὅσον ποτὲ ἄλλοτε. Αἱ δυνάμεις τοῦ σκότους ἔχουν ἐξαπολύσει τὰς ἰσχυροτέρας καὶ δυναμικωτέρας στρατιάς των πρὸς ἐξαφάνισιν τῆς Ὁρθοδοξίας. Πάντες ἀνησυχοῦν καὶ ἀγωνιοῦν διὰ τὰ σχεδιαζόμενα καὶ πραττόμενα κατ' αὐτῆς.

Ὁ Προκαθήμενος τοῦ Φανουρίου, ὁ Ἱάκωβος Ἀμερικῆς καὶ πολλοὶ ἄλλοι Ἱεράρχαι ἐπείγονται διὰ τὴν ἔνωσιν. Ἀνταλλάσσουν μὲ τοὺς Δυτικοὺς ἐπισκέψεις, ἀδελφικούς ἀσπασμούς, εὐχάς, δῶρα. Τὸ δὲ πλέον ἀξιόμειπτον, παρὰ τοὺς ἱεροὺς Κανόνας συμπροσεύχονται καὶ συλλειτουργοῦν μετ' αὐτῶν. Σπεύδουν διὰ τὴν ἔνωσιν, ἐνῶ ὁ Πάπας κατ' οὐδένα λόγον δέχεται νὰ μεταβάλῃ τὰς πεποιθήσεις του ἐπὶ τοῦ Filioque τοῦ «Ἀλαθήτου», τοῦ «Πρωτείου» καὶ πολλῶν ἄλλων κακοδοξιῶν καὶ πλανῶν.

Τι δὲ νὰ εἴπωμεν περὶ τοῦ ὀλεθρίου, καταχθονίου καὶ ὅλως σατανικοῦ ἔργου, τῶν

Οὐνιτῶν, οἵτινες προσπαθοῦν νὰ ἐπιφέρουν διάβρωσιν καὶ ἄμβλυσιν εἰς τὰς συνειδήσεις τῶν Ὁρθοδόξων ὑποτασσόμενοι εἰς τὸν Πάπαν καὶ λαμβάνοντες κατευθύνσεις καὶ ἐντολὰς ἀπὸ Αὐτὸν τὸν προβατόσχημον λύκον καὶ τὴν τελείαν προσωποποίησιν τῆς ὑποκρισίας;

Πῶς λοιπὸν θὰ πραγματοποιηθῇ ἡ ἔνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν; Εἶναι ποτὲ δυνατόν ἡμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι νὰ θελήσωμεν νὰ φιλήσωμεν τὴν ἐμβάδα τοῦ Πάπα; Συμβιβάζεται πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἡ ὑποδούλωσις τῆς Μιᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς, Ἀποστολικῆς, Ὁρθοδόξου, Ἀνατολικῆς καὶ ἀκαινοτομήτου Ἐκκλησίας εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν αἰρετικῶν, τῶν πεπλανημένων, τῶν καινοτόμων, τῶν ἐχθρῶν τῆς ὀρθῆς πίστεως;

Θέλει ὁ Χριστός, Ὅστις εἶπεν «ἐγὼ εἰμὶ ἡ Ὁδὸς, ἡ Ἀλήθεια καὶ ἡ Ζωή» νὰ ὑποταχθῇ ἡ Ἐκκλησία Του εἰς τὴν πλά-

νην, τὸ ψεῦδος, τὴν κακοδοξίαν ; Εἶναι σύμφωνος πρὸς τὸ πνεῦμα τῶν μεγάλων προμάχων καὶ ἀμυντόρων τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως ἢ καταπάτησις τῶν Θείων Δογμάτων, τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν εὐσεβῶν παραδόσεων ;

Οἱ ἥρωες καὶ ἀγωνισταὶ τῆς Ὁρθοδοξίας, ἡγωνίσθησαν μέχρι αἵματος διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ ἡμεῖς εἶναι πρέπον καὶ θεάρεστον, ὃ μὴ γένοιτο! νὰ ἐνωθῶμεν μετὰ τὸν ψευδόχριστον Πάπαν ;

Οἱ Ἅγιοι καὶ Πνευματέμφοροι Πατέρες ἐν τῇ Ζ' Οἰκουμένηκῃ Συνόδῳ ἀπεφθέγγαντο ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ : « Ἀπαντα τὰ παρὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν καὶ διδασκαλίαν καὶ ὑποτύπωσιν τῶν Ἁγίων καὶ ἀοιδίμων Πατέρων καινοτομηθέντα καὶ πραχθέντα ἢ μετὰ τοῦτο πραχθησόμενα ἀνάθεμα ».

Καὶ ἡμεῖς νὰ δεχθῶμεν νὰ ἐνωθῶμεν μετὰ τοὺς ἐτεροδόξους ἢ μᾶλλον κακοδόξους καὶ πολεμίους τῆς ἀληθείας !

Ἄς ἴδωμεν τί ἐπὶ τοῦ ἐπιμάχου καὶ σοβαρωτάτου τούτου θέματος λέγουσιν ἅγιοι καὶ θεόσοφοι Πατέρες καὶ Διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας.

« Πᾶς ὁ λέγων παρὰ τὰ διατεταγμένα καὶ παρθενεύη, καὶ προφητεύη, καὶ σημεῖα ποιῇ λύκος σοφινέσθω ἐν προβάτου δορᾷ φθορὰν προβάτων κατεργαζόμενος ». (ἅγ. Ἰγνατίος ὁ Θεοφόρος),

« Ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ κτήματος τοῦ πατρικοῦ θησαυροῦ τῆς ὑγιαίνουσας Πίστεως ἐστήκαμεν ἀγωνιζόμενοι ». (Μ. Βασίλειος).

« Καθάπερ ἐν τοῖς βασιλικαῖς νομίμασιν ὁ μικρὸν τοῦ χαρακτηρὸς περικόφας ὅλον τὸ νόμισμα κίβδηλον εἰργάσατο οὕτω καὶ ὁ τῆς ὑγιоῦς πίστεως καὶ τὸ βραχύτατον ἀνατρέψας τῷ παντὶ λυμαίνεται, ἐπὶ τὰ χεῖρονα προΐων ἀπὸ τῆς ἀρχῆς...καὶ ὅτι τὸ Εὐαγγέλιον ἀνέτρεψαν οἱ καὶ μικρὸν τι καινοτομοῦν-

τες ». (Ι. Χρυσόστομος)

« Οἶδε δὲ καὶ ἡ μικρὰ τῶν παραδοθέντων ἀθέτησις καὶ πρὸς ὅλην τοῦ δόγματος ἐπιτρέψαι καταφρόνησιν ». (Μ. Φώτιος)

« Τὸ γὰρ ἐπὶ δόγμασιν, εἴτε μικροῖς εἴτε μεγάλοις ἀμαρτάνειν, ταῦτόν ἐστιν· ἐξ ἀμφοτέρων γὰρ ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ ἀθετεῖται ». (Ἁγ. Ταράσιος Κων)λεως).

« Ἀπας ὁ τῶν ἁγίων ἔπαινος καὶ μακαρισμὸς διὰ τῶν δύο τούτων συνίσταται διὰ τε τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως καὶ τοῦ ἐπαινετοῦ βίου, καὶ διὰ τῆς δωρεᾶς τοῦ Ἁγίου πνεύματος καὶ τῶν χαρισμάτων αὐτοῦ ». (Συμεὼν ὁ Νέος Θεολόγος).

« Εἴ τις τῶν δοκούντων τοῖς θεοφόροις Πατράσι σαλεύῃ τι, τοῦτο οὐκέτι οἰκονομίαν κλητέον ἀλλὰ προδοσίαν πίστεως καὶ περὶ τὸ θεῖον ἀσέβεια ». (Ι. Βρυέννιος).

Εἶναι ὀλίγαι, ἐλάχισται μαρτυρίαι ἁγίων καὶ ὁμολογητῶν τῆς Ὁρθοδοξίας οἱ ὅποιοι ἀνέπνεον Χριστόν, ἐζῶν διὰ τὴν ἀλήθειαν καὶ ἀπέθνησκον χάριν αὐτῆς.

Ἡ Ὁρθοδοξία, σήμερον κυκλοῦται πανταχόθεν καὶ κινδυνεύει τὸν ἔσχατον τῶν κινδύνων. Ὁ Παπισμὸς προπάντων ἀποβλέπει εἰς τὴν ἀπορρόφησίν Της καὶ ἀγωνίζεται μετὰ δόλια, ὑπουλα καὶ πολλαπλᾶ ἄλλα μέσα πρὸς ἐξαφάνισιν τῆς Ὁρθοδοξίας ἢ μᾶλλον ὑπουδούλωσίν Της.

Οἱ μὴ πιστεύοντες εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ βιοῦντες καὶ ἀναπνέοντες ἐντὸς τῆς ζωογόνου ἀτμοσφαίρας τῆς ἀδιαφοροῦν διὰ τὰ ὅσα κατ' αὐτῆς τεκταίνονται. Δὲν συμβαίνει ὅμως τὸ ἴδιον μετὰ τοὺς Ὁρθοδόξους Χριστιανούς καὶ πάντας τοὺς ὀρθοτομοῦντας τὸν λόγον τῆς ἀληθείας. Ἡμεῖς εἴμεθα ἔτοιμοι ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν νὰ θυσιασθῶμεν χάριν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ νὰ προστεθῶμεν εἰς τὴν χορείαν ὁλων ἐκείνων τῶν ἄλλων Ὁμολογητῶν καὶ Ἠρώων, οἱ τοὶνες κατὰ καιροὺς ἀπὸ τῆς ἐμφάνισεως τοῦ

χριστιανισμού έως σήμερον ἔμειναν πιστοὶ εἰς τὴν ἀλήθειαν ἕως θανάτου καὶ ἐκχύσεως τοῦ Τιμίου τῶν αἵματος.

Καὶ δὲν εἶναι ὀλίγοι οἱ ἀγωνισταί, οἱ ἥρωες καὶ μάρτυρες τῆς Πίστεως, οὓς ἐπαξίως τιμᾷ ἡ Μήτηρ ἡμῶν ἡ Ἀγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ἣτις καὶ παραδίδει εἰς τὸ «ἀνάθεμα» τοὺς αἰρετικούς καὶ δεινοὺς πολεμίους τῆς ἀληθείας, οἱ ὅποιοι πολυτρόπως ἐπολέμησαν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ καὶ ἠγωνίσθησαν νὰ τὴν ἀφανίσουν ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς.

Ἄς ἀγρυπνῶμεν προσευχόμενοι. «Οἱ κairoὶ οὐ μενετοί»

Ὅσοι πιστοὶ «στῶμεν καλῶς».

Οἱ σημερινοὶ ἐχθροὶ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας βάλλουν κατ' αὐτῆς ἐμφανῶς καὶ ἀφανῶς καὶ ἰδίως ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς ἀγάπης καὶ ἐνότητος με σκοπὸν ἀπώτερον τὴν ὑποταγὴν τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὸν Ψευδόχριστον Πάπαν.

Ἄς μὴ παρασυρῶμεθα ἀπὸ τὰς φιλενωτικὰς τάσεις καὶ τὰ κηρύγματα τῆς ἀγάπης ὅλων ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ὡς Παπόδουλοι καὶ ἐρωτοτροποῦντες πρὸς τὴν Δύσιν δὲν γνωρίζουν καλῶς τί πιστεύουν καὶ ἐπιδιώκουν τὴν ἔνωσιν μετὰ τῶν αἰρετικῶν καὶ τῶν πεπλανημένων.

Ἄς ἔχωμεν πρὸ ὀφθαλμῶν τοὺς ἡρωικοὺς ἀγῶνας, τὴν αὐταπάρνησιν, τὰς θυσιάς καὶ τὴν μέχρι θανάτου ἐμμονὴν εἰς τὴν πατροπαράδοτον πίστιν ὅλων τῶν Ὁμολογητῶν καὶ Πατέρων τῶν παρελθόντων αἰώνων, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀθανάτους καὶ περιφήμους λόγους τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου, τοὺς τόσον ἐνθαρρυντικούς καὶ ἐλπιδοφόρους ὑπὲρ τῆς τελικῆς νίκης τῆς πολλαχῶς δοκιμαζομένης Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ: «Οὐδὲν Ἐκκλησίας δυνατώτερον, ἀνθρωπε... Ἄνθρωπον ἂν πολεμῇς ἢ ἐνίκησας ἢ ἐνίκηθης. Ἐκκλησίαν δὲ ἂν πολεμῇς νικῆσαι σε ἀμήχανον.

Ἐπιβλέπει ἐπὶ τὴν γῆν καὶ ποιεῖ αὐτὴν τρέμειν. Κελεύει καὶ τὰ σαλευόμενα ἐδράζεται. Πολλῶ μᾶλλον τὴν Ἐκκλησίαν στήσαι δύναται.

Ἡ Ἐκκλησία οὐρανοῦ ἰσχυροτέρα. Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λό-

γοί μου οὐ μὴ παρέλθωσι. Ποῖοι λόγοι; Σὺ εἰ Πέτρος καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῇ πέτρᾳ οἰκοδομήσω μου τὴν Ἐκκλησίαν καὶ πύλαι Ἄδου οὐ κατισχυσοῦσιν αὐτῆς».

Ἀνταπουρίσεις

ἐν τοῦ ἐξωτερικοῦ

Ἰδρυσίς νέας Ἑλληνικῆς Κοινότητος ἐν τῇ πόλει τῆς Ν. Ὑόρκης

Μία νέα Ἑλληνικὴ Ἱεραποστολικὴ Κοινότης ἀφιερωμένη εἰς τὴν Ἀγίαν Σκέπη τῆς Θεοτόκου ἐδρύθη εἰς τὴν Πόλιν τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ τελεῖ ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Ἱ. Συνόδου τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ὑπερορίου Ὁρθοδόξου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Κοινότης αὕτη, ἡ ὁποία τηρεῖ τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον, θὰ ἐξυπηρετήσῃ τὰς ἀνάγκας πολλῶν Ὁρθόδοξων Ἑλλήνων τῆς περιοχῆς Μείζονος Νέας Ὑόρκης με Παράκλησιν πρὸς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον τελομένην ἐβδομαδιαίως ἐκάστην Πέμπτην καὶ ὥραν 8ην μ. μ. εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν τῆς Ἱ. Συνόδου 75 EAST 93RD STREET, γωνία PARK AVENUE. Μέχρις ἀποκτήσεως καταλλήλου οἴκηματος ἡ Κοινότης θὰ ἐξυπηρετῇται εἰς τοὺς χώρους τῆς Ἱ. Μητροπόλεως.

Ἡ Κοινότης λειτουργεῖ ὑπὸ τὰς ἐδολογίας τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Λαύρου, Ἐπισκόπου ΜΑΝΗΑΤΤΑΝ, βοηθουμένου ὑπὸ τοῦ Αἰδεσιμολογιωτάτου Προτοπρεσβυτέρου Γεωργίου Γκράμπε, Διευθυντοῦ τοῦ Γραφείου Ἐνῶν Ὑποθέσεων καὶ Δημοσίων Σχέσεων, καθὼς καὶ τοῦ Διακόνου Φωτίου Τσιλσώμη.

Ἡ Ἀγία Σκέπη τῆς Θεοτόκου εἶναι ἡ νεότερα μεταξὺ διαφόρων ἰδρυθεισῶν Ἑλληνικῶν Ὁρθοδόξων Κοινοτήτων καὶ τελούντων ὑπὸ τὴν Ἱ. Σύνοδον. Αὗται αἱ Κοινότητες συμπεριλαμβάνουν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου εἰς SEATTLE, WASHINGTON, τὴν Ἱ. Μονὴν Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος εἰς BOSTON, MASS., καθὼς καὶ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου εἰς TORONTO, CANADA.

Ἡ Ἱ. Σύνοδος Ἐπισκόπων τῆς Ὑπερορίου Ὁρθοδόξου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας ἀπαρτίζεται ἀπὸ Λευκορώσσους, οἱ ὅποιοι εἶναι ἄκρως ἀντικομμουνιστὰ καὶ ἀντιτίθενται εἰς τὸ οἰκουμενικὸν κίνημα, τὸ ὁποῖον τείνει πρὸς δημοουργίαν Οἰκουμενικῆς Ἐκκλησίας. Οἱ Λευκοῤῥῶσσοι διαφέρουν ἀπὸ τὰς δύο ὁμάδας Ρώσων εἰς Ἀμερικὴν, αἱ ὁποῖαι ἐσχάτως διαπραγματεύονται μίαν ἔνωσιν. Αὗται εἶναι ἡ Μητροπολιτικὴ Ρωσικὴ Ἐκκλησία, ἡ ὁποία ἀποτελεῖται ἀπὸ πρώην Οὐνίτας, καὶ ἡ Κομμουνιστικὴ Ρωσικὴ Ἐξουχία τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας. Κατὰ τὸ 1920 ὁ

Η ΕΠΙΣΤΟΛΙΜΑΙΑ ΔΙΑΤΡΙΒΗ

Παρατηρήσεις στην περί «μνημοσύνου του 'Αθηναγόρα»
συγγραφή του ἀρχιμανδρίτου τῆς Κρατικῆς Ἐκκλησίας
'Επιφανίου Θεοδωροπούλου

'Αλεξάνδρου Καλομοίρου

4. Οἱ ἀγωνισταὶ τῆς 'Ορθοδοξίας

Τάδε λέγει Κύριος Κύριος 'Ιδού ἐγὼ ἐπὶ τοῦ ποιμένας καὶ ἐκζητήσω τὰ πρόβάτα μου ἐκ τῶν χειρῶν αὐτῶν καὶ ἀποστρέψω αὐτοὺς τοῦ μὴ ποιμαίνειν τὰ πρόβατά μου, καὶ οὐ βοσκήσουσιν ἔτι οἱ ποιμένες αὐτά· καὶ ἐξελοῦμαι τὰ πρόβατά μου ἐκ τοῦ στόματος αὐτῶν. Καὶ οὐκ ἔσονται αὐτοῖς ἔτι εἰς κατάβρωμα... Καὶ ὑμεῖς, πρόβατα, τάδε λέγει Κύριος Κύριος 'Ιδού ἐγὼ διακρινῶ ἀναμέσον προβάτου καὶ προβάτου, κριῶν καὶ τράγων.

Προφ. 'Ιεζεκιήλ ΛΔ'

Αὐτὸ ποὺ δείχνει τὴν ἀνελευθέρειά τοῦ συγγραφέως τῆς «Διατριβῆς» καὶ τὸν δημαγωγικὸ σκοπὸ τῆς εἶναι ἡ χονδροειδὴς διαστρέβλωσις τῆς ἀληθείας στὴν ὁποία προβαίνει ἐνυπνιδίως. 'Ιδού τί λέγει γιὰ τοὺς Παλαιοσημερολογίτας: «Ἐξῆλθον ἐκ τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας καὶ ἱδρυσαν τὴν «Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ.», διότι ἡ μεταβολὴ τοῦ ἡμερολογίου προσέκρουεν εἰς τοὺς ἱερὰς Κανόνας... Δὲν ἱδρυσαν τὴν «Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ.» ἐμὴ μόνον ἐκ τοῦ πόθου περιφρονησεως τῶν ἱερῶν Κανόνων... Ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ.

ἰδρύθη ὡς μ ὁ ο ν, μέσον ἀκριβοῦς τηρήσεως τῶν ἱερῶν Κανόνων».

Δὲν θὰ μποροῦσε νὰ γίνῃ πρὸς πονηρὴν διαβολὴ τοῦ ἀγῶνος τῶν Παλαιοσημερολογιτῶν. Πονηρὴ διότι ἐκ πρώτης ὄψεως ἐμφανίζεται ὡς σωστὴ καὶ ἀκριβὴς. Πράγματι ἡ μεταβολὴ τοῦ ἑορτολογίου προσέκρουεν εἰς τοὺς ἱερὰς Κανόνας, καὶ οἱ Παλαιοσημερολογίται δὲν παρέλειπαν, ὅπως ἦσαν φυσικὸ, νὰ τὸ ἐπισημαίνουν αὐτό. Ἡ διαβολὴ ἐγκτεται στὸ ὅτι οἱ Παλαιοσημερολογίται ἐμφανίζονται ἀγωνιζόμενοι δονκιχοτικῶς «ἔχοντες, ὅπως γράφει, ὡς σημαῖαν τὴν ἁ κ ρ ι β ε ι α ν». Πραγματικὰ καταχθόνιος συκοφαντία ποὺ ἀποσκοπεῖ καὶ ἔχει τὴν δύναμι νὰ ρίξῃ στὰ μάτια τοῦ κόσμου τὸν ἀγῶνα τῶν Παλαιοσημερολογιτῶν στὰ χαμηλὰ ἐπίπεδα ἀρελῶν ἐξωπραγματικῶν ἀγῶνων φανατισμένων στοιχείων.

Ὅμως οἱ Παλαιοσημερολογίται δὲν ἀγωνίζονταν γιὰ τὴν μονόπλευρὸ ὑποστήριξι τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀκριθείας εἰς βάρος τῆς ἐκκλησιαστικῆς οἰκονομίας. Δὲν ὑπῆρχε καὶ θέμα ἀκριθείας καὶ οἰκονομίας. Ὁ ἀγῶνας τῶν Παλαιοσημερολογιτῶν ἦταν γιὰ τὴν Ὁ ρ θ ο δ ο ξ ι α. Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἑορτολογίου δὲν ἦταν μόνον μία καταπάτησις κανόνων. Ἦταν ἡ ἀρχὴ τῆς κατεδαφίσεως τῶν τειγῶν τῆς Ὁρθοδοξίας, μιᾶς κατεδαφίσεως ποὺ προετοιμαζόταν ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἀνάμνη τοῦ Θεοκλήτου Φαριμακίδου. Ἄν οἱ ἀγωνισταὶ τῆς Ὁρθοδοξίας ἀπεκλήθησαν Παλαιοσημερολογίται, αὐτὸ ὀφείλεται στὸ γεγονὸς, ὅτι οἱ ἐχθροὶ τῆς Ὁρθοδοξίας ἀπεφάσισαν νὰ ἀσχίσουν τὴν ἀνατροπὴ τῆς, μὲ τὴν εἰσαγωγὴ τοῦ παπικοῦ ἑορτολογίου. Ἄν εἶχαν ἀσχίσει ἀπ' ἄλλου ἄλλη θὰ ἦταν τώρα ἡ μορφή τοῦ ἀγῶνος καὶ ἄλλο τὸ ὄνομα τῶν ἀγωνιστῶν τῆς Ὁρθοδοξίας ποὺ σήμερον ὀνομάζονται Παλαιοσημερολογίται.

Οἱ ἐχθροὶ τῆς Ὁρθοδοξίας κάνουν πὺς δὲν καταλαβαίνουν τὸ νόημα τοῦ ἀγῶνος τῶν Παλαιοσημερολογιτῶν. «Πράγμα μεγάλους ὁ Χριστιανισμός, λέγουν, πνίγεται παρ' αὐτοῖς εἰς 13 σταγόνες ὕδατος. Αἱ 13 ἡμέραι τοῦ ἡμερολογίου διαφαστὰ τρομακτικῆς θέματος σωτηρίας, δόγμα πίστεως». Κλασσικὴ ἐκδήλωσις ἀδυναμίας μπροστὰ στὴν ἀλήθεια ἢ διαστρέβλωσις τῆς. Οἱ Παλαιοσημερολογίται ποτὲ δὲν ἀγωνίστηκαν γιὰ 13 ἡμέρες καὶ γιὰ ἡμερολόγια. Ἡ ἀστρονομικὴ ἀκριβεία ἦταν ἡ δικαιολογία τῶν Νεοσημερολογιτῶν. Οἱ Ὁρθόδοξοι στὴν Ἑλλάδα τὸ 1924 εἶδαν νὰ ἀνατρέπειται ἡ λατρευτικὴ ἁρμονία τῆς ἀνὰ τὸν κόσμον Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἁρμονία ποὺ ἐβασίλευε ἐπὶ

Πατριάρχης Τύχων διαπιστώνων, ὅτι οἱ Κομμουνιστὰς μελλοντικῶς ἐπρόκειτο νὰ ἀσκήσουν ἔλεγχον ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας εἰς Ρωσσίαν, ἔδωκε κατευθύνσεις εἰς τοὺς ἱεράρχας καὶ εἰς τοὺς πιστοὺς τοὺς εὐρισκόμενους ἔξωθεν τῆς Ρωσσίας νὰ ἀποτελέσουν ὁμοῦ μίαν Σύνοδον αὐτῶς ὥστε ἡ Ὁρθοδοξία νὰ δινηθῇ νὰ διατηρήσῃ ἐαυτὴν ἐλευθέραν καὶ ἐκτὸς συμβιβάσεων. Διὰ τοῦ γεγονότος αὐτοῦ προέκυψεν ἡ δημιουργία τῆς Ὁρθοδόξου Ρωσικῆς Συνόδου ἐν Λιασπορῇ. Ἡ Μητροπολιτικὴ Ἐκκλησία διεσπάρθη παρανόμως καὶ ἡ Ἐξουσία δημιουργήθη εἰς Ἀμερικὴν μὲ σκοποὺς προσαγανδιστικοὺς ὑπὲρ τῶν Σοβιέτ.

Ἡ Ἱ. Σύνοδος ὑπὸ τὴν πνευματικὴν ἡγεσίαν τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ.κ. Φιλαρέτου ἀριθμῇ ἑκατομμύρια Ὁρθοδόξων Πιστῶν, ἔχει Ἐπισκοπὰς, Ἐκκλησίας, Ἱ. Μονὰς καὶ ἄλλα Ἱδρύματα ἀνὰ τὸν κόσμον. Πολλοὶ Ὁμογενεῖς προσεχώρησαν εἰς τὴν Σύνοδον, διότι ἐνὸς πολλοὶ ἐκ τῶν Ὁρθοδόξων Ἑλλήνων Κληρικῶν καὶ Λαϊκῶν ταλαντεύονται καὶ συμβιβάζουν τὴν αἵσιν των. Ἡ Σύνοδος παραμένει σταθερὰ εἰς τὴν πεποίθησιν, ὅτι μόνῃ ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ἡ Μία, Ἀγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία ἡ ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ ἰδρυθεῖσα.

16 ολόκληρους αιώνες, είδαν την περιφρόνηση προς τις παραδόσεις της Εκκλησίας, είδαν την συγκρητιστική ερωτοτροπία με τους αίρετικούς της Δύσεως που ήταν η πραγματική αιτία της εισαγωγής του δυτικού καλενδαρίου, και το χειρότερο απ' όλα είδαν την κοιμημένη άνονηση του αλαλήτου των αποφάσεων της Εκκλησίας που τελικώς φανερώθηκε σε όλη της την δόξα με την άρση του αναθέματος κατά του Παπισμού το 1965. Με άλλα λόγια αντελήφθησαν, ότι το σκάφος της Ελλαδικής Εκκλησίας είχε προσκολληθεί σε ύφαλο και άρχισε να κινή νερά. Η αλλαγή του ημερολογίου ήταν η πρώτη μπαλταδιά στον κορμό της Εκκλησίας της οποίας το κόρημο έμελετάτο και έσχεδιάζετο από μακρόν. Θα έπρεπε να είναι τυφλός κανείς για να μη δη και να μη καταλάβη, ότι αυτοί που έδωσαν την πρώτη μπαλταδιά δεν θα σταματούσαν αλλά θα συνέχιζαν. Σκοπός τους δεν ήταν η πρώτη μπαλταδιά αλλά το ριζίμο του δένδρου. Όσοι είχαν ενδέσθια το κατάλαβαν αυτό πολύ καλά και βλέπουμε τώρα, ότι είχαν δίκιο.

Δεν έφυγαν λοιπόν οι Παλαισημερολογίται από την Ελλαδική Εκκλησία γιατί δεν ήξεραν τί είναι εκκλησιαστική οικονομία, όπως θέλει ο π. Επαφάνιος να πιστέψουν οι όπαδοί του. Έφυγαν για να παραμείνουν Ορθόδοξοι. Η κρατική Εκκλησία της Ελλάδος είχε αρχίσει να εφαρμόζει ένα πρόγραμμα απορθοδοξοποίησης της Ορθοδοξίας. Η παρομνή μέσα σ' αυτήν δεν θα ήταν μόνον σιωπηρή συγκατάθεση στο διαπρατιτόμενο κατά της πίστεως έγκλημα, ήταν πραγματικό θέμα σωτηρίας. Πίσω απ' όλα αυτά κρυβόταν η ύποβούχως περιφρόνηση προς τους Πατέρας της Εκκλησίας που τόσα χειροπιαστά είδαμε να αποκαλύπτεται μέσα στους κόλπους των θεολογικών οργανώσεων. Όταν οι Πατέρες προσήρμωσαν το έορτολόγιο και την ύμνολογία της Εκκλησίας έπάνω στο ημερολόγιο των αστρονόμων του Ιουλιανού Καίσαρος ήξεραν πολύ καλά ότι το ημερολόγιο αυτό με το πέρασμα του καιρού θα χάνη. Τους Πατέρας όμως δεν τους ενδιέφερε η αστρονομική ακρίβεια. Η νοοτροπία των Πατέρων είναι ριζικώς διαφορετική από την κοσμική και γεμάτη ανθρωπαρέσκεια νοοτροπία των ποιμένων της Ελλαδικής Εκκλησίας των ημερών μας. Αλήτη η διαφορά νοοτροπίας είναι ο πρώτος και μεγάλος κίνδυνος για τις ψυχές των πιστών. Είναι ένα άορατο δηλητήριο που διαχέεται όλο και πιο παχυνό στην ατμόσφαιρα της κρατικής Εκκλησίας και έχει τέτοια δόνηση που όχι μόνον εισάγει στο αίμα των πιστών αλλά ακόμη το καθιστά άνικανο να προσλάβη πνευματικό οξυγόνο εάν κάποτε ξαναβρεθί στον καθαρό αέρα της Ορθοδοξίας. Άρβων, κατηχητικά, θεολογικές οργανώσεις, θεολογικές σχολές, έντυπα, αδελφότητες άμεσων, φέρουν όλα μια σφραγίδα εκκοσμικεύσεως που θυμίζει την κακάντια της δυτικής θεολογίας. Οι λίγες εξαιρέσεις αποτελούν άσχημες άνορθογραφίες, είναι τα σκουπίδια μέσα στο γάλα, ξένα σώματα που πρέπει να αποβληθούν. Είναι λοιπόν η δεν είναι θέμα

σωτηρίας ή απομάκρυνσης από μια τέτοια Εκκλησία.

Γιατί έγιναν τόσο δυσέθετα τα πατερικά διδάγια; Γιατί οι θεολογικές οργανώσεις δεν εξέδωσαν Πατέρας παρά τις τεράστιες δυνατότητές τους; Γιατί η Εκκλησία δεν πιέζει το κράτος να διδάξη πατερικά κείμενα στα σχολεία; Μά απλούστατα: γιατί οι Πατέρες δεν είναι μια άγαστηρά. Τους τιμούν με τα χείλη ενώ με την καρδιά τους μισούν. Στην Ελλαδική Εκκλησία δεν θέλουν πλέον να πιστέψουν και να ζήσουν όπως πίστεψαν και ζήσαν εκείνοι. Όχι. Η αλλαγή του εορτολογίου δεν ήταν ένα απλό και ανεξάρτητο γεγονός, δεν ήτο μια τυχαία έμπνευσις ενός Αρχιεπισκόπου, ήταν η πρώτη εκδήλσις ενός ήφαιστείου που έβραζε από καιρό, εκρήξις που προμήνυε τις άλλες εκρήξεις που ακολουθήσαν και των οποίων είμαστε μάρτυρες. Έτσι είδαν το εορτολογικό ζήτημα οι Παλαισημερολογίται και οι καιροί έδειξαν ότι είδαν σωστά.

Σελίδες ολόκληρες της διατριβής διατίθενται για να μας αποδείξουν ότι αυτά που γίνονται σήμερα από τον Αθηνάγορα, τον Ιάκωβο Αμερικής και τους άλλους οικουμενιστάς Επισκόπους και Ιερείς γίνονταν, τα ίδια και απαράλλακτα, στο παρελθόν από άλλους Επισκόπους και Ιερείς και πρό του 1924 χωρίς να προσληφίη έξ αιτίας των σχίσμα. Έδώ έχουμε άλλον σοφιστικό και δημαγωγικό έλιγμό. Η σοφιστία έγκειται στην εξομοίωση τελείως άνομοιων πραγμάτων. Προήρχοντο κι εκείνα τα γεγονότα από την ίδια άντορθόδοξο διάθεσι όμως ήσαν μεμονωμένες ιδιωτικές πρωτοβουλίες χωρίς συνέπειες για ολόκληρη την Εκκλησία όπως η αλλαγή του ημερολογίου, οι συναντήσεις του Αθηνάγορα και του Πάπα, η άρση του αναθέματος κ.τ.λ., και είχαν πολύ περιορισμένη ή άνύπαρκτη δημοσιότητα. Ποιός σοβαρός άνθρωπος θα μπορούσε ποτέ να δώση την ίδια βαρύτητα στην άρση του αναθέματος και στην κατά τον 18ο αιώνα μετάδοσι των Αχρίαντων Μυστηρίων στους Δυτικούς από άνένδυνους Ιερείς στην... Άρτα: Η στην συμμετοχή Αρμενίου και Αγγλικανού κληρικού κατά την κηδεία του Μητροπολίτου Σιώννης Χρυσάνθου; Έχει την ίδια βαρύτητα η άνατροπή του Ορθοδόξου εορτολογίου που άνεστάτισε την Ελλαδική Εκκλησία και συνετάραξε την παγκόσμια Ορθοδοξία με την κατά το 1873 συνιερουργία του Αρχιεπισκόπου Πατρών με Αγγλικανό κληρικό σε Μυστήριο Βαπτίσματος; Η με την κατά το 1907 στο Πόρτοφονι τέλεσι από κοινού Δοξολογίας από Ρώσους και Αγγλικανούς κληρικούς; Οι όκτώ περιπτώσεις συμμετοχής Ορθοδόξων κληρικών σε διάφορες κατά καιρούς Αγγλικανικές τελετές που άναφέρονται στην «διατριβή» είναι ποτέ δυνατόν να συγκριθούν με την άρση του Οικουμενισμού που έδω και μερικά χρόνια κηρύσσεται επίσημα από τις κρατικές «Ορθόδοξες» Εκκλησίες; Και όμως ο θεολόγος π. Επαφάνιος δεν είναι παρ' όλη την θεολογία του εις θέσιν να κινή διάκριση άνάμεσα στην επίσημο, δημοσία, επί Εκκλησίας διδασκαλία της χειρο-

τέρας αίρέσεως που έγινε ποτέ και των αξιοποιούντων σποραδικών πράξεων ωρισμένων κληρικών. «Βλέπεις σήμερα, λέγει στον μαθητή του, διάφορους αντιορθόδοξους δηλώσεις ή ενεργείας του Πατριάρχου και του Αμερικής Ιακώβου και εξοργίζεσαι... Αλλά ταυτα, αδελφέ μου, δεν γίνονται σήμερα μόνον. Εγίνοντο φεῦ παλαιότερον», και απαριθμεί τὰ ἀνωτέρω περιστατικά. «Ὅστε τὰ ὅτι ἐγίνοντο και παλαιότερον; Μὰ ἂν δὲν ὑπάρχει διαφορά ἀνάμεσα σὴν σημερινή αίρεσι και στὰ τότε περιστατικά δὲν θὰ ἐπαρξῇ ποτὲ ὅριον γιὰ τοὺς ὁπαδοὺς τοῦ Ἐπιφανίου Θεοδορουπόλου γιὰ νὰ πουν κάποτε ἐπιτέλους στοὺς ἀποστάτες: «μέχρι ἐδῶ, ἄλλο πᾶν δὲν μπορούμε νὰ σὰς ἀκολουθήσουμε».

Οἱ ἄλλες Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες, λέγει ὁ συγγραφεὺς τῆς «διατριβῆς», «καίτοι διετήρησαν τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον, εἶχον και ἔχουσιν ἀκεραίας κανονικὰς σχέσεις πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος. Διὰ τὴν οἱ Παλαιοημερολογίται ἐπράξαν διαφόρους; Καί, οὕτω πράξαντες δὲν ἐτοπιώθησαν ἐαυτοὺς ἐκτὸς τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας; Ποῖα Ὁρθόδοξος τοπικὴ Ἐκκλησία ἐκ τῶν τηρουσῶν τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον, εἶχε ποτε κανονικὰς σχέσεις μετὰ τῆς Παρατάξεως τῶν ἐν Ἑλλάδι Παλαιοημερολογιτῶν; Ἡ τῶν Ἱεροσολύμων; Ἡ τῆς Ἀντιοχείας; Ἡ τῆς Ρωσίας; Ἡ τῆς Σερβίας; Ἡ τῆς Βουλγαρίας; Οὐδεμία. Πᾶσαι αἱ Ἐκκλησίαι μόνον μετὰ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἶχον ἀνέκαθεν σχέσεις... Ἐὰν ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἐνεκα τῆς ἡμερολογιακῆς μεταβολῆς, ἀπέβη αὐτομάτως—ἀνευ δηλαδὴ ἀποκηρύξεως ὑπὸ τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν—σχισματικὴ τότε σχισματικαὶ εἶναι πᾶσαι αἱ τοπικαὶ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι, ἐφ' ὅσον αὗται κοινωνοῦσι πρὸς σχισματικὴν Ἐκκλησίαν».

Μποροῦμε μὲ λίγες ἀλλαγὰς νὰ μεταφέρουμε τὴν παράγραφον αὐτὴν τοῦ π. Ἐπιφανίου σὲ ἄλλες ἐποχὰς και νὰ γράψουμε: «Ὅταν ὁ Νεστόριος ἐκέρνυτε αίρεσι σὴν Κων)λι, οἱ ἄλλες Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες καίτοι διετήρησαν τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν, ἐξακολούθησαν νὰ ἔχουν ἀκεραίας κανονικὰς σχέσεις πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως και τὸν Νεστόριον. Διὰ τὴν οἱ λίγοι Ὁρθόδοξοι ἱερεῖς και λαϊκοὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐπράξαν διαφόρους; Διὰ τὴν διεκοψαν τὸ μνημόσυνον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου των και διὰ τὴν ἀπεκήρυξαν δημοσίως; Καί, οὕτω πράξαντες, δὲν ἐτοπιώθησαν ἐαυτοὺς ἐκτὸς τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας; Ἀφοῦ μάλιστα εἶχε πέσει ἐπάνω στὰ κεφάλαια τοὺς ὁ φοβερός ἀφορισμὸς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου των μὲ τὸν ὁποῖον εἶχαν κοινωνία ὅλοι αἱ Πατριάρχαι και Ἐπίσκοποι τῆς Οἰκουμένης. Ποῖα τοπικὴ Ἐκκλησία ἐκ τῶν τηρουσῶν ἀπαραχάρακτον τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν, εἶχε τότε κανονικὰς σχέσεις μετὰ τῆς Παρατάξεως τῶν ἐν Κων)λει Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν; Ἡ τῶν Ἱεροσολύμων; Ἡ τῆς Ἀντιοχείας; Ἡ τῆς Ρώμης; Ἡ τῆς Ἀλεξανδρείας; Οὐδεμία. Πᾶσαι αἱ Ἐκκλησίαι μόνον μετὰ τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας τῆς Κων)λεως και τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῆς Νεστορίου εἶχον σχέσεις... Ἐὰν ἡ Ἐκ-

κλησία τῆς Κων)λεως, ἐνεκα τῆς αίρέσεώς της, ἀπέβη αὐτομάτως—ἀνευ δηλαδὴ ἀποκηρύξεως ὑπὸ τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν ἡ ὁποία ἐγινε ἀργότερα—αἰρετικὴ τότε αἰρετικαὶ ἀπέβησαν πᾶσαι αἱ τοπικαὶ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι, ἐφ' ὅσον εἶχαν κοινωνίαν πρὸς αἰρετικὴν Ἐκκλησίαν...».

Ἰδοὺ ποὺ ὁδηγεῖ ὁ στεγνὸς και ἀντιορθόδοξος λεγκαλιστικὸς συλλογισμὸς τοῦ συγγραφεὺς τῆς «διατριβῆς». Στὴν πραγματικότητα οὔτε οἱ ἀφορισθέντες γνήσιοι Ὁρθόδοξοι τῆς Κωνσταντινουπόλεως θεώθησαν ποτὲ ἐκτὸς Ἐκκλησίας, οὔτε αἱ ἄλλες τοπικὲς Ἐκκλησίες κατέστησαν αἰρετικὲς ἐφ' ὅσον ποτὲ δὲν συμφώνησαν μὲ τὸν Νεστόριον. Σίμωφονα μὲ τὸ γράμμα τοῦ νόμου βέβαια οἱ Ἐκκλησίες κοινωνοῦσαν μὲ τὸν Νεστόριον. Ἡ αίρεσις τοῦ Νεστορίου ὅμως δὲν εἶχε γίνῃ γνωστὴ ἀκόμη. Κυκλοφοροῦσαν φήμες, ἀλλὰ τὰ πράγματα δὲν ἦσαν ἀκόμη ἐξακριβωμένα και καθαρὰ παρὰ μόνον γιὰ τοὺς κατοικοῦντας τὴν Κωνσταντινούπολιν και ἔχοντας προσωπικὴν πείρα τοῦ κηρύγματος τοῦ Νεστορίου. Γι' αὐτοὺς συνέχισις τῆς κοινωνίας μὲ τὸν Νεστόριον θὰ ἰσοδυναμοῦσε μὲ συσπαστικὴν αίρεσιν. Οἱ ἄλλοι ἦσαν δικαιολογημένοι γὰ ἔχουν ἀκόμη κοινωνία μέχρις ὅτου δεβαιωθοῦν περὶ τίνος ἐπρόκειτο. Σὲ τέτοιες περιπτώσεις ἡ κοινωνία μὲ ἕναν αἰρετικὸν διακόπτεται σιγὰ - σιγὰ ἀπὸ τῆς γύρω Ἐκκλησίας, κατὰ τὸ μέτρον τῆς συνειδητοποιήσεως ἀπ' αὐτὲς τῆς αίρέσεως τοῦ γείτονός των. Πάντοτε ἡ διακοπὴ τοῦ μνημοσύνου, ἡ διακοπὴ τῆς κοινωνίας, ἀρχίζει μέσα σὴν ἴδια τὴν Ἐκκλησίαν ὅπου γεννιέται ἡ αίρεσις. Μεσολαβεῖ πάντοτε ἕνα χρονικὸ διάστημα ὥσπου ἡ αίρεσις νὰ γίνῃ ἀντιληπτὴ ἀπὸ τῆς ἄλλης Ἐκκλησίας, και ἀκόμη μεγαλύτερον χρονικὸ διάστημα ὥσπου νὰ συνέλθουν σύνοδοι και νὰ ἐκφρασθοῦν ἀφορισμοί.

Τὸ ἴδιον ἐγινε και μὲ τὴν περίπτωσιν τῶν Ἑλλήνων Παλαιοημερολογιτῶν. Ἡ καινοτομία ἐγινε μέσα στοὺς κόλπους τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, ἦταν ἐπομένως φυσικὸ νὰ εἶναι Ἕλληνες αὐτοὶ ποὺ θὰ διέκοπταν πρῶτοι τὴν κοινωνία μὲ τοὺς καινοτόμους. Οἱ ἄλλες Ἐκκλησίες βέβαια ἄργησαν ν' ἀντιδράσουν ἢ δὲν ἀντέδρασαν καθόλου. Αὐτὸ συνέβη διότι οἱ περισσότερες εἶχαν στὸ βάθος τῆς ἰδίας συγκροτητικῆς ἀντιλήψεως μὲ τὴν κρατικὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος. Οἱ ἄλλες, οἱ γνήσιοι Ὁρθόδοξοι ἡ Ἐκκλησία τῶν κατακοιμῶν τῆς Ρωσίας, και ἡ Ρωσικὴ Ἐκκλησία τῆς διασποράς ζοῦσαν τόσο φοβερὲς δογματικὰς ποὺ οὔτε νὰ ἀντιληφθοῦν τί ἀκριβῶς ἐγινε σὴν Ἑλλάδα εἶχαν τὴν δυνατότητα οὔτε νὰ ἀντιδράσουν μπορούσαν.

Οἱ Ρῶσοι ἄρχισαν νὰ ἀντιλαμβάνονται τὴν σημασία τῆς ἑλληνικῆς ἐκκλησιαστικῆς καινοτομίας και νὰ ἀντιδρῶν ὅταν καταλάβαν τί κινδύνον κἀν ἀπὸ τὴν περίφημη Οἰκουμένην Κίνησιν και εἶδαν τῆς σχέσεις ποὺ εἶχαν οἱ ἐξελίξεις αὐτὲς μὲ τὸ πρῶτον θῆμα ποὺ ἐγινε σὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος. Θεμοῦμαι ὅτι τὸ 1954 ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Γενεῖνης Λεόντιος εἶχε κατασκευασθῆναι τοὺς ἐκεῖ Ἕλληνας φοιτητὰς μὲ μίαν ἐπίθεσιν ποὺ ἔκανε κατὰ τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὸ ζήτημα τῆς ἀνατροπῆς τοῦ Ὁρθοδόξου

εορτολογίου. Κα όμως ο Αρχιεπίσκοπος Λεόντιος ήταν άνθρωπος ειρηνικώτατος. Οί Ρώσοι ποτέ δεν συγχώρησαν στην Εκκλησία της Ελλάδος την καινότομία της. Ήσαν όμως τόσο κεκαχωμένοι ως λαός και ως Εκκλησία «τόπον ἐκ τόπου συνεχῶς διαμειδόντες», περιφρονημένοι, αδύνατοι, που και ἂν ἀκόμη σήκωναν τὸ ἀνάστημά τους κανείς δεν θὰ τοὺς ἐπαρνε στὰ σοβαρὰ καὶ τελικῶς θὰ ἔκαναν περισσότερο κακὸ παρὰ καλὸ. Κατώρθωσαν μόνον, ἀνεπιστήμως, νὰ δώσουν Ἀρχιερεῖς στοὺς Ἕλληνας Παλαισημερολογίτας. Ἀνεπιστήμως γιατί ἡ κρατική Ἑλλαδικὴ Εκκλησία εἶχε τὴν δόξα νὰ κἀνὴ τὸν βίο τῶν Ρώσων προσφύγων στὴν Ἀμερικὴ ἂν ὄχι ἀβίωτο, τοῦλάχιστον πολὺ δύσκολο. Στὴν Ἀμερικὴ ἡ Ρωσικὴ Εκκλησία τῆς διασπορᾶς εἶχε βοηθ πολλοὺς ἐχθρούς. Ἡ ρωσικὴ «Μετροπόλια» τῆς Ἀμερικῆς ποὺ εἶχε ἀποστατήσῃ ἀπὸ τὴν Σύνοδο τῆς διασπορᾶς δὲν εἶδε μὲ καθόλου καλὸ μάτι τὸν ἐρχομὸ τῆς Συνόδου στὴν χώρα τους. Δὲν ἔπρεπε μὲ κανέναν τρόπο στοὺς ἐχθρούς αὐτοὺς νὰ προστεθοῦν καὶ οἱ Ἕλληνες τῆς Ἀμερικῆς. Τώρα, εὐτυχῶς, στὴν τόσο κρίσιμη γιὰ τὴν Εκκλησία στιγμή ἡ Σύνοδος αἰσθάνεται γερεῖς τὶς ρίζες τῆς στὸν Νέο Κόσμο καὶ ἀρχίζει νὰ δῇ τὴν μάχη κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ἡ πρώτη τῆς ἐνέργεια ἦταν νὰ διακόψῃ κάθε ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία καὶ σχέση μὲ τὶς νεσημερολογιτικὲς — οἰκουμενιστικὲς — Εκκλησίες.

Ὁ π. Ἐπιφάνιος ἀπὸ καιρὸ προσπαθεῖ νὰ πείσῃ τοὺς ταλαίπορους μαθητὰς του ὅτι ἡ Σύνοδος τοῦ Φιλάρετου δὲν ἔχει κόψει τὴν κοινωνία μὲ τὴν νεσημερολογιτικὴ Εκκλησία τῆς Ελλάδος. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν βρίσκει καμμία περίπτωση συλλειτουργίας μὲ τὴν Ἑλλαδικὴ Εκκλησία κατέφυγε σὲ δύο μεμονωμένες περιπτώσεις συλλειτουργίας ὅχι μὲ Εκκλησίες — διότι τέτοιες δὲν ὑπάρχουν — ἀλλὰ μὲ μεμονωμένους κληρικούς. Πρόκειται γιὰ τὶς δύο περιπτώσεις ποὺ φωνασκόντας τὶς κατέστησε περιδρόμους στὸν ἑλληνικὸ χῶρο: τὴν συλλειτουργία τοῦ Σέβου Ἱερομονάχου Ἀθανασίου Γιάβιτς μὲ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Γενεύης Ἀντόνιο, γιὰ τὴν ὁποία ἔχουμε γράφει σὲ ἄλλη ἐκκαρία, καὶ τὴν κατ' οἰκονομίαν κοινωνία ὅχι μὲ τὴν Ρουμανικὴ Εκκλησία, ἀλλὰ μὲ κάποιον μεμονωμένον πρόσφυγα στὴν Ἀμερικὴ Ἐπίσκοπο Ρουμανικῆς καταγωγῆς, τοῦ ὁποίου τὸ νεσημερολογητικὸ ποίμνιο δὲν ἔπρεπε ἐπ' αὐθεντὶ λόγῳ νὰ ἀφεθῇ στὸ στόμα τῶν διαφόρων λίκων ποὺ βόσκουν στὴν Ἀμερικὴ.

Ἡ ἀλήθεια, τὴν ὁποίαν δὲν μπορεῖ νὰ διαστρέψῃ ἡ σοφιστικὴ διαλεκτικὴ τοῦ συγγραφέως τῆς «διατριβῆς», εἶναι ὅτι ἡ Ρωσικὴ Εκκλησία τῆς διασπορᾶς δὲν ἔχει σήμερα κοινωνία παρὰ μόνον μὲ δύο Εκκλησίες στὸν κόσμῳ. Ἡ μία εἶναι ἡ Ρωσικὴ Εκκλησία τῶν κατακοιμένων καὶ ἡ ἄλλη ἡ γνήσια Ὁρθόδοξος Εκκλησία τῆς Ελλάδος ἡ χλευαστικῶς ἀποκαλουμένη «Παλαισημερολογικὴ». Κάποτε στὴν λειτουργία τῆς ἡ Ρωσικὴ Εκκλησία τῆς διασπορᾶς μνημόνευε ὅλους τοὺς Ὁρθόδοξους Πατριάρχας. Σήμερα δὲν μνημονεύει κανέναν Πατριάρχη διότι κανέναν δὲν θεωρεῖ Ὁρθόδοξο. Παρ' ὅλες τὶς ἀντίθετες διβε-

βαιώσεις τοῦ Ἐπιφανίου ἡ Ρωσικὴ Εκκλησία τῆς διασπορᾶς οὔτε τὸ αἰρετικὸ Πατριαρχεῖο Κων)λεως θεωρεῖ γνήσια Εκκλησία τοῦ Χριστοῦ οὔτε τὸ Πατριαρχεῖο τῆς Μόσχας, οὔτε τὸ Πατριαρχεῖο τῆς Σεβρίας οὔτε ὅσους κοινωνοῦν μὲ αὐτά. Μία ἀπόδειξις εἶναι ἑπὶ ἀρετὴ γιὰ νὰ μὴ μαζεύουμε πολὺ τὸν λόγο: «Ὅταν ὁ Ἑλληνοαμερικανὸς Ἱερεὺς π. Νικήτας Παλάσης στὸ SEATTLE: WASHINGTON ἐγκατέλειπε γιὰ λόγους Πίστεως τὸν Ἰάκωβο Ἀμερικῆς καὶ προσεχώρησε στὴν Ρωσικὴ Εκκλησία τῆς διασπορᾶς τὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως, χωρὶς νὰ ἀναφέρῃ κανέναν λόγο, τὸν καθήρεσε. Ἐὰν ὁ Φιλάρετος καὶ ἡ Σύνοδος του θεωροῦσαν τὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως πραγματικὴ Εκκλησία δὲν θὰ ἐλάμβαναν ἐπ' ὄψιν τοὺς αὐτὴν τὴν τόσο ἐπίσημο καθάρσει; Θὰ ἐπέτρεπαν κατόπιν αὐτοῦ σὲ ἓναν καθηρημένον Ἱερέα νὰ συλλειτουργῇ μαζί τους καὶ νὰ ποιμαίνει τὸ ποίμνιο τῆς Εκκλησίας τους; Ἐν τούτοις ὁ π. Νικήτας Παλάσης, ὁ ἀγωνιστὴς αὐτὸς τῆς Ὁρθοδοξίας, δὲν ἔπαυε ποτὲ νὰ εἶναι ἐν ἐνεργείᾳ Ἱερεὺς τῆς Ρωσικῆς Εκκλησίας τῆς διασπορᾶς. Μὲ ἄλλα λόγια ὁ Φιλάρετος καὶ ἡ Σύνοδος του ἔγραψαν, ὅπως λέμε, «στὰ παλιά τους τὰ παπούτσι» τὴν καθάρσει τοῦ Πατριαρχείου Κων)λεως. Οὔτε τὸ Πατριαρχεῖο Κων)λεως οὔτε ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς οὔτε ἡ κοινωνοῦσα μὲ αὐτὰ κρατικὴ Εκκλησία τῆς Ελλάδος θεωροῦνται ἀπὸ τὴν Ρωσικὴ Εκκλησία τῆς διασπορᾶς γνήσιες Εκκλησίες, καὶ ὥς λέγει ὅτι θέλει ὁ π. Ἐπιφάνιος. Ὅσο γιὰ τὴν εὐγένεια ποὺ χαρακτηρίζει τὶς ἐπιστολὰς τοῦ Φιλαρέτου πρὸς τὸν Ἰάκωβο Ἀμερικῆς καὶ τοὺς ἄλλους Ἐπισκόπους καὶ ὅτι δὲν τοὺς ἀποκαλεῖ μέσα σ' αὐτὲς ορθῶς αἰρετικούς, πράγμα ποὺ τὸ μεταχειρίζεται ὁ Ἐπιφάνιος ὡς ἐπιχείρημα ὅτι ὁ Φιλάρετος... θεωρεῖ τὸν Ἀθηναγόρα καὶ τὶς ἄλλες τοπικὰς Εκκλησίας «πραγματικὴ Ὁρθόδοξες», θὰ μπορούσε νὰ τὴν παρομοιάσῃ κανεὶς μὲ τὴν εὐγένεια τῶν ἐπιστολῶν τοῦ Ἀγίου Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας πρὸς τὸν Νεστόριο. Ὅσο θεωροῦσε Ὁρθόδοξο ὁ Ἅγιος Κύριλλος τὸν Νεστόριο τόσο Ὁρθόδοξο θεωρεῖ καὶ ὁ Φιλάρετος τὸν Ἀθηναγόρα καὶ τοὺς κοινωνοῦντας μὲ αὐτόν.

Ἡ δεύτερη ἐνέργεια τῆς Ρωσικῆς Συνόδου ἦταν νὰ ἀναγνωρίσῃ καὶ ἐπισήμως τὴν γνήσια Ὁρθόδοξο Εκκλησία τῆς Ελλάδος.

Ἡ τρίτη ἐνέργεια ἦτο ἡ ἀρξαμένη κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἐπίθεσις προφορικὴ καὶ γραπτὴ ἐκ μέρους τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ τῆς Ρωσικῆς Εκκλησίας τῆς διασπορᾶς μέσα στὴν ὁποία κυκλοφορεῖ τελευταίως ὄχι λίγα ἑλληνικὰ καὶ ἀγγλοσαξονικὰ αἶμα. Ἡ ἐπίθεσις εἶναι πολυάλευρος, συνεχῶς ἐπιταχυνόμενη καὶ ὀξυνόμενη. Ἐντυπα, πολυγραφημένα κείμενα, κληρικολαϊκὲς συνελεύσεις, ἀρθεῖα ἐπισκόπων — ὅπως τὸ περίφημο «ECUMENISM» τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τοῦ MONTREAL VITALY ποὺ δημοσιεύθηκε μεταφρασμένο στὰ Ἀγγλικά στὸ περιοδικὸ THE ORTHODOX WORD Ἰουλίου—Αὐγούστου 1969 — γιὰ νὰ μὴ ἀναφέρουμε τὶς ἐπιστολὰς τοῦ Φιλαρέτου. Στὴν τελευταία «Φιλιερὰ ἐπιστολή» του ὁ Φιλάρετος

ἀποκαλεῖ «δηλητηριαστίς» τοὺς «Ορθόδοξους» οἰκου-
μενιστὰς Ἐπισκόπους καὶ βλέπει «τὴν θεϊαν μάχαιραν
ἐμφωθεῖσαν ἤδη διαχωρίζουσα τοὺς παραμένοντας πι-
στοὺς εἰς τὴν παραδοθεῖσαν πίστιν ἀπὸ τοὺς ἐργαζο-
μένους τὴν διαμόρφωσιν τῆς «νέας καμπῆς τῆς Οἰκου-
μενικῆς Κινήσεως διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς γενικῆς
χριστιανικῆς ἀνακαινίσεως». Τὰ τελευταῖα λόγια εἶ-
ναι τοῦ Ἀθηναγόρα. Γὰρ ὅσους ἔχουν αὐτιά ν' ἀκού-
ν ὁ λόγος εἶναι καθαρός. Ἡ θεία μάχαιρα διαχωρίζει
πλέον τοὺς πιστοὺς ἀπὸ τοὺς φέροντας τὸ ὄνομα τῆς
Ὁρθοδοξίας ἀπίστους τοὺς ἐργαζομένους γὰρ τὴν «α-
νακαινίσιν» τοῦ πεπαιωμένου ἠθρῆν Χριστιανισμοῦ.

Ὁ καθένας καταλαβαίνει ὅτι ἐφ' ὅσον ἡ θεία μάχαιρα
διαχωρίζει δὲν θὰ ἀργήσῃ καὶ ἡ ἀνθρωπίνη μάχαιρα
ἀληθῶν ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας νὰ τελέσῃ τὰ ἀπο-
καλυπτήρια τοῦ πραγματοποιηθέντος διαχωρισμοῦ.
Ὁ Φιλάρετος προειδοποιεῖ. Τὸ ἀνάθημα τῆς Ἐκκλη-
σίας κατὰ τὸν «δηλητηριαστών» δὲν θὰ ἀργήσῃ. Θὰ
εἶναι ὅμως ἀνάθημα τῆς γνησίας Ἐκκλησίας καὶ ὄχι
τῆς «ἀνὰ τὴν Οἰκουμένην Ἐκκλησίας» τοῦ συγγραφέ-
ως τῆς «διατριβῆς». Ὅμως ἅς μὴ ξεχνῶμε ὅτι δὲν εἶ-
ναι τὸ ἀνάθημα τῆς Ἐκκλησίας ποὺ ἐπιφέρει τὸν δια-
χωρισμὸ τῶν αἰρετικῶν καὶ τῶν κοινωνούντων μὲ αἰ-
ρετικῶς ἀπὸ τὴν Χάρι τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν Ἐκκλησία.
Τὸ ἀνάθημα—ὅπως ἔγραψα ἐκτενέστερα ἄλλοτε—δὲν
εἶναι παρὰ ἡ δημοσία διακήρυξις ἀπὸ τοὺς ποιμένας
τῆς Ἐκκλησίας ἑνὸς γεγονότος ποὺ ἔχει ἤδη συντελε-
σθῇ. Ὁ αἰρετικὸς δὲν ἀποκόπτεται ἀπὸ τὴν Ἐκκλη-
σία τὴν στιγμήν ποὺ προφέρεται ἀπ' αὐτὴν τὸ ἀνά-
θημα. Δὲν εἶναι ἡ Ἐκκλησία ποὺ ἀποκόπτει ἕναν ἄν-
θρωπο ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία καὶ ἀπὸ τὴν Χάρι τοῦ Θε-
οῦ. Ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος ἀποκόπτει τὸν ἑαυτό του ἀ-
πὸ τὴ Χάρι τοῦ Θεοῦ τὴν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ διὰ τῆς αἰ-
ρέσεως. Οἱ ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας ἔρχονται ἐκ τῶν
υποτέρων διὰ νὰ διαπιστώσῃν τὸ γεγονὸς καὶ νὰ προ-
φυλάξουν τοὺς πιστοὺς ἀπὸ τὸ μικρόβιο. Καμμιὰ φο-
ρὰ αὕτη ἡ διαπίστωσις ἀργεῖ. Ἄλλες φορές δὲν χρει-
άζεται καὶ.

Οἱ Ὁρθόδοξοι δὲν περιμένουν τὸ ἀνάθημα τῆς
Ἐκκλησίας γὰρ νὰ ἀπομακρυνθῶν ἀπὸ τοὺς χολερια-
σμένους. Ὅσοι ἀντιλαμβάνονται τὴν νόσον φεύγουν
χωρὶς νὰ περιμένουν νὰ τοὺς δοθῇ τὸ παράγγελμα ἀ-
πὸ τῆς ὑγειονομικῆς ἀρχῆς. Τέτοιο παράγγελμα μπορεῖ
νὰ μὴ ἐπιτρέψῃ οἱ συνθῆκες νὰ δοθῇ ποτέ, ἢ μπορεῖ
νὰ δοθῇ πολὺ ἀργά. Οἱ χολεριασμένοι εἶναι χολερια-
σμένοι, εἴτε τὸ ξέρουν οἱ γιατροὶ εἴτε ὄχι, εἴτε τὸ ποῦν
οἱ γιατροὶ εἴτε ὄχι. Ὅσοι βρίσκονται κοντὰ αὐτοὶ θὰ
ἀντιληφθῶν πρώτοι τὴν ἀρρώστια καὶ αὐτοὶ πρέπει
νὰ φύγουν πρώτοι γιὰτὶ αὐτοὶ κινδυνεύουν περισσότε-
ρο ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους. Ἡ αἵρεσις εἶναι αἵρεσις
εἴτε ἔχει ἀναθεματισθῇ εἴτε ὄχι. Ἀλλοίμονο σ' αὐτοὺς
ποὺ κοινωνοῦν μαζί της περιμένοντας συνοδικὴν διά-
γνωσιν.

Τὰ πρώτα συμπτώματα τῆς αἵρέσεως τοῦ Οἰ-
κουμενισμοῦ ἐμφανίσθησαν στὴν Ἑλλάδα τὸ 1924 μὲ
τὴν ἀνατροπὴν τοῦ ἐκτολογίου. Ὅσοι ἔμπειροι κα-
τάλαβαν ὅτι εἶχαν νὰ κἀνουν μὲ χολέρα ἔφυγαν
χωρὶς νὰ περιμένουν τίποτε ἄλλο. Τώρα ὁ Ἐπιφάνι-
ος τοὺς κατηγορεῖ λέγοντας ὅτι ἔπρεπε νὰ παροικί-
-

νουν μέχρι ποὺ νὰ καταλάβουν οἱ γείτονες τὴν ἀρ-
ρώστια τοῦ σπιτιοῦ τους. Αὐτὸς κάθεται ἀκόμη ἐκεῖ
μέσα καὶ κρατᾷ μαζί του καὶ ὅσους ἔχουν τὴν ἀφέ-
λεια νὰ τοῦ εἶναι ὑπάκουοι. Περιμένει, λέει, τοὺς για-
τροὺς. Δὲν βροῦνθε ἀρᾶγε κανεὶς νὰ τὸν πληροφο-
ρήσῃ ὅτι οἱ γιατροὶ ποὺ περιμένει νὰ ῥθοῦν νὰ κά-
νουν τὴν διάγνωσιν εἶναι οἱ πρώτοι ποὺ ἀρρώστησαν;

Γράφει ὁ π. Ἐπιφάνιος Θεοφωρόπουλος: «Ἐ-
ποτεισθῶ ὅτι σήμερον ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος,
κοινωνοῦσα τῇ Πατριάρχῃ Ἀθηναγόρᾳ, κατέστη αἰ-
ρετικὴ. Κατέστη ὁμοῦ σήμερον. Κατέστη, ἔστω, χθές.
Ἀπλῶς πρὸ ἔτους, πρὸ διετίας, πρὸ τριετίας. Πρὸ
πενταετίας ὅμως καὶ πρὸ δεκαετίας δὲν ἦτο. Πολλὸ
μᾶλλον δὲν ἦτο πρὸ τριακονταετίας. Τότε λοιπὸν, πρὸ
τριακονταετίας, ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, Ὁρθόδο-
ξος οὖσα, ΚΑΘΗΡΕΣΕ τοὺς δύο εἰρημένους Ἀρχιε-
ρεῖς—ἐννοεῖ τοὺς προσχωρήσαντας εἰς τοὺς Παλαιο-
ημερολογίτας καὶ ἀποκηρύξαντας τὴν ἐκτολογικὴν
καινοτομία πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομο καὶ πρ. Δημη-
τριάδος Γερμανοῦ—καθὼς καὶ πάντας τοὺς ἐπ' αὐτῶν
χειροτονηθέντας. Ἄρα ἡ προᾶξις αὐτῆς αἵτης, γενο-
μένη εἰς χρόνον παλαιόν, εἶναι δι' ἡμᾶς αὐθεντικὴ
καὶ ἔγκυρος. Αἱ σημεριναὶ πράξεις τῆς Ἑλλαδικῆς
Ἐκκλησίας, οὗσης πλέον αἰρετικῆς—ὁμιλῶ καθ' ὑπε-
ρθεσιν βεβαίως—δὲν εἶναι ἔγκυροι καὶ οἱ ἐπ' αὐτῆς
καθαιρούμενοι δὲν εἶναι καθηρημένοι. Εἶναι ὅμως,
καὶ «παραεῖναι» μάλιστα, καθηρημένοι οἱ πρὸ τρια-
κονταετίας, εἰκοσαετίας κ.λ.π. καθαιρεθέντες ἐπὶ τῆς
Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας».

Ὡστε ἔτσι, ὁ Χρυσόστομος καὶ ὁ Γερμανὸς κα-
θηρέθησαν; Ἀλλὰ ἀπὸ ποιῶς καθηρέθησαν καὶ γι-
ατί; «Καθηρέθησαν» ἀπὸ τοὺς ἀνατρέφαντας τὴν Ὁρ-
θόδοξο λατρευτικὴν παράδοσιν, ἀπὸ τοὺς περιφρονῆ-
σαντας τοὺς Πατέρας γὰρ νὰ φιλήσουν μὲ τοὺς αἰ-
ρετικούς τῆς Δύσεως. Καὶ γιὰτὶ «καθηρέθησαν»;
Διότι δὲν θέλησαν νὰ ἀκολουθήσουν τοὺς καινοτό-
μους καὶ περιφρονητὰς στὸ κατὰκύλισμά τους. Μὰ
πιστεῖτε πράγματι ὁ π. Ἐπιφάνιος ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι
δούλος τῶν Ἀρχιερέων; Ὅτι εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ
ἀραιῇ τὴν Χάρι Του ἀπὸ δικαίους καὶ Ὁρθόδοξους
ἀνθρώπους ὅποτε τοῦ τὸ ζητήσουν αὐτοί; Καὶ ὅμως
πράγματι τὸ κηρύσσει αὐτὸ διότι ἡ ἐκκλησιολογία του
δὲν εἶναι Ὁρθόδοξος ἀλλὰ Παπικὴ. Γι' αὐτὸν τὸ
ἱερατεῖο εἶναι ὁ διαχειριστὴς τῆς Χάρτος τοῦ Θεοῦ.
Ἐφ' ὅσον τὸ ἱερατεῖο δὲν ἀφορίζει τὸν Ἀθηναγόρα
ὁ Θεὸς δὲν μπορεῖ νὰ ἀποσείρῃ τὴν Χάρι του ἀπ'
αὐτόν. Οἱ Ὁρθόδοξοι ὅμως δὲν βλέπουν τὰ πράγμα-
τα δικανικῶς ἀλλὰ ὄντολογικῶς. Ἡ αἵρεσις εἶναι σκό-
τος. Τὸ σκότος δὲν μπορεῖ νὰ συνιπάρῃ μὲ τὸ φῶς
τῆς Χάρτος τοῦ Θεοῦ. Ὁ αἰρετικὸς, γὰρ νὰ εἶναι
αἰρετικὸς, σημαίνει πὺς ἔχει διώξῃ μακριὰ του τὸν
Θεό, σημαίνει πὺς ἔχει κλειστῇ θεληματικὰ μέσα σ'
ἕναν σκοτεινὸ πύργο ἀγνωσίας ὅπου καμμιὰ ἀκτίς τοῦ
θείου φωτός δὲν μπορεῖ νὰ εἰσελθῇ. Ἡ αἵρεσις πε-
ρισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη ἁμαρτία ἀποξενώνει τοὺς
ἀνθρώπους ἀπὸ τὸν Θεό. Μὲ τὴν αἵρεσιν ὁ ἄνθρωπος
ἀποκόπτεται μόνος του ἀπὸ τὸν Θεὸ εἴτε τὸν ἀφορί-
σει Σύνοδος εἴτε ὄχι. Οἱ αἰρετικοὶ ἀποκόπτονται ἀπὸ

τὴν Ἐκκλησία ὀντολογικῶς, ὄχι δικανικῶς. Ἀποκόπτονται ἐπειδὴ εἶναι αἰρετικοὶ καὶ ὄχι ἐπειδὴ ἀποφάσισε ἡ Ἐκκλησία νὰ τοὺς ἀποκόψῃ. Ὁ αἰρετικός, αὐτὸς δηλαδὴ ποὺ κηρύσσει αἵρεσι καὶ ὅσοι τὸν ἀκολουθοῦν ἐν γνῶσι τοῦ ὅτι κηρύσσει αἵρεσι, βρίζεται ἔτσι καὶ ἀλοιῶς σὲ ἀντίθεσι μὲ τὴν Ἐκκλησία. Ὁ εὐρισκόμενος σὲ ἀντίθεσι μὲ τὴν Ἐκκλησία δὲν μπορεῖ νὰ ἔχῃ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ ποὺ καθαρίζει ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας. Προϋπόθεσις γι' αὐτὸ εἶναι τὸ νὰ πορευομένην οἱ ἄνθρωποι στὴν ἀλήθεια. «Ὁ Θεὸς φῶς ἐστὶ καὶ σκότι ἐν αὐτῷ οὐκ ἐστὶν οὐδεμία» γράφει ὁ ἡγαπημένος μαθητὴς τοῦ Κυρίου. «Εἰν εἰπωμεν ὅτι κοινωνίαν ἔχομεν μετ' αὐτοῦ καὶ ἐν τῷ σκότει περιπατοῦμεν, ψευδόμεθα καὶ οὐ ποιοῦμεν τὴν ἀλήθειαν· εἰν δὲ ἐν τῷ φωτὶ περιπατοῦμεν, ὡς αὐτὸς ἐστὶν ἐν τῷ φωτὶ, κοινωνίαν ἔχομεν μετ' ἀλλήλων, καὶ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ καθαρίζει ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας». (Ἰωάννου Α' α 5—7) «Πᾶς ὁ παραβαίνων καὶ μὴ μένων ἐν τῇ διδαχῇ τοῦ Χριστοῦ Θεὸν οὐκ ἔχει· ὁ μένων ἐν τῇ διδαχῇ τοῦ Χριστοῦ, οὗτος καὶ τὸν πατέρα καὶ τὸν υἱὸν ἔχει». (Ἰωάννου Β'). Προϋποθέσεις γιὰ νὰ ἔχουν οἱ ἄνθρωποι τὴν Χάρι τοῦ Θεοῦ εἶναι τὸ νὰ ἔχουν τὴν Ἀλήθεια, διότι, ὅπως λέγει ὁ Ἅγιος Σαμεὼν ὁ Νεὸς Θεολόγος: «Ἡ Ἀλήθεια δὲν εἶναι ἄλλο τί, παρὰ ἡ Χάρις τοῦ Χριστοῦ». (Λόγος 22ος). Ἐπομένως ὁ χωρισμὸς τοῦ αἰρετικοῦ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία δὲν ἔχει καμμία σχέσι μὲ τίς ἀποφάσεις τῆς Συνόδου τοῦ ἱερατείου. Ἡ Ὁρθόδοξος Σύνοδος εἶναι ὁ χειρουργὸς ποὺ ἀποκόπτει τὸ σάπιο μέλος ἀπὸ τὸ ὁλόκλιτο Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Δὲν εἶναι ὅμως ἡ Σύνοδος ποὺ ἐνέκρωσε τὸ ἀποκοπτόμενο μέλος. Τὸ μέλος ἦτο νεκρὸ ὁ π ρ ὶ ν ἀποφασίσῃ ἡ Σύνοδος τὴν διατομή του.

Οἱ Ἀρχιερεῖς ἔχουν πράγματι ἐξουσία νὰ ἀφορίζουν ἀλλὰ μ ὁ ν ο ν αὐτοὺς ποὺ ἔχουν ἥδη νεκρωθῇ πνευματικῶς. Ἐνας Ὁρθόδοξος καὶ δίκαιος ἄνθρωπος ὅσους ἀφορισμούς, ὅσα ἀναθέματα, ὅσες καθαιρέσεις καὶ ἂν φράξ στοὺς κεφαλὶ του, ἔστω καὶ ἂν προέρχονται ἀπὸ Ὁρθοδόξους Ἀρχιερεῖς, στέκεται ζωντανὸς καὶ ἀκλόνητος μέσα στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἐλέγχων καὶ ὑπ' οὐδενὸς ἐλεγχόμενος. «Εἰν παρὰ τὸν σκοπὸν τοῦ Θεοῦ, ἀφορίσῃ ὁ Ἱεράρχης, οὐχ ἔπεται αὐτῷ τὸ θεῖον κρίμα», λέγει ὁ Ἅγιος Μάξιμος ποὺ καί ἤξερε ἀπὸ τέτοιους ἀφορισμούς. Καὶ ὁ Ἅγιος Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης γράφει: «Οὕτω καὶ τὰς ἀφοριστικὰς ἔχουσιν οἱ Ἱεράρχαι δυνάμεις, ὡς ἐκαρτοκρατοὶ τῶν θεῶν δικαιωμάτων, οὐχ ὡς ταῖς αὐτῶν ἀλόγοις δομαῖς τῆς πανσόφου θεαρχίας, εὐφρόμως εἰπεῖν ὑπὲρ τῆς ἐπομένης, ἀλλ' ὡς αὐτῶν ὑποφορικῶς ὑποκινῶντι τῷ τελεταρχικῷ Πνεύματι, τοὺς κεκοιμημένους Θεῷ, κατ' ἑξῆς ἡ ἀφορίζοντων». («Περὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱεραρχίας» κεφ. Ζ').

Νὰ ἤξερε ὁ π. Ἐπιφάνιος ποιοὶ τὸν διαφύδουν...

Τὸ φέλλον ὑπ' ἀριθμ. 233 τοῦ Ἰανουαρίου 1961 τῆς «Χριστιανικῆς Σπίδας» ἐξεδόθη μὲ μία πολὺ εὐ-

γλωττο εἰκόνα στὴν πρώτη σελίδα. Ἡ εἰκόνα παριστάνει ἕναν Ἀρχιερέα ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ὁποίου βγαίνουν μαύρα καράκια. Τὰ καράκια ἀφοῦ κάνουν μιὰ βόλτα καὶ δὲν βροῦν μέρος ποὺ νὰ καθήσουν, ἐπιστρέφουν καὶ κάθονται στὸ κεφάλι τοῦ Ἀρχιερέως. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὁ Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης Παντελεήμων εἶχε ἀφορίσει ἑννέα ὁπαδοὺς τῆς οργανώσεως τοῦ τότε Ἀρχιμανδρίτου Αἰγυπτίνου Καντιώτη. Κάτω ἀπὸ τὸν τίτλο ἐγράφοντο τὰ ἑξῆς: «Ὡςπερ θορεα πέταται καὶ στρουθοί, οὕτως ἀρὰ ματαία οὐκ ἐπελεύσεται οὐδενί» (Παροιμ. 26, 2). Ὡς ἐπεξηγήσεις δὲ τῆς εἰκόνας ἀνεγράφοντο: «Αἱ ἄδικαι ἀρὰ καὶ ἀναθέματα, ὅπως λέγει καὶ ὁ λαὸς μας, «δὲν πιάνουν», ἔστω καὶ ἂν συνυφαίνονται τεχνημένως μὲ ἀγιογραφικὰ ρητά. Ὁμοιάζουν κατὰ τὴν Γραφὴν μὲ μαύρα καὶ γραφάρινα θορεα, τὰ ὁποῖα πεινῶντα πετοῦν ἀνὰ τοὺς αἰθέρας, ἀλλὰ τελικῶς ἐπιστρέφονται εἰς τὴν κεφαλὴν ἐκείνου, ὅστις τόσον ἀφρόνως ἐκφέρει αὐτάς». Τὸ κείμενο τῆς «Σπίδας» τελειώνει μὲ μιὰ σύντομη ἀναφορὰ στὴν Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία ὅπου μπορεῖ κανεὶς νὰ βρῇ πολλὰ παραδείγματα ἀδίκων ἀφορισμῶν καὶ καθαιρέσεων εὐσεβῶν καὶ Ὁρθόδοξων ἀνθρώπων ἀπὸ ἐμπαθεῖς ἢ ἀκατατάστους Ἀρχιερεῖς.

Αὐτὰ ὅλα βεβαίως τὰ ξέρεي ὁ π. Ἐπιφάνιος. Ξέρει ὅτι ἡ ἀδικος καθαιρέσις, ἔστω καὶ ἂν γίνῃ ἀπὸ Ὁρθοδόξους Ἀρχιερεῖς, εἶναι ἀνυπόστατος. Ὁ Θεὸς δὲν εἶναι ὑπηρετῆς τῶν Ἀρχιερέων γιὰ νὰ ἀφαιρέσῃ τὴν Χάρι τῆς Ἱεροσύνης ἀπὸ κατὰ πάντα Ὁρθοδόξους καὶ δικαίους Ἱερεῖς καὶ Ἀρχιερεῖς, ἐπειδὴ ἔτσι τὸν διέταξαν ἄλλοι Ἀρχιερεῖς. Πῶς εἶναι δυνατὸν γὰ φαντασθῇ κανεὶς ὅτι ὁ Θεὸς τιμωρεῖ τοὺς δοῦλους του ἐπειδὴ κάνουν ὑπακοήν στοὺς ἁγίους θέλημα Του καὶ ὄχι στοὺς θέλημα παρανομοῦντων Ἱεραρχῶν; Καὶ ὅμως ὁ συγγραφεὺς τῆς «διατριβῆς» χρησιμοποιοῦν τὸ ἐπιχείρημα αὐτὸ γνωρίζοντας ὅτι εἶναι κενὸ περιεχομένου μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ ἐντυπωσιάσῃ τοὺς ἀναγνώστας του.

«Πρὸ τριακονταετίας ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, Ὁ ρ θ ὁ δ ο ξ ο ς οὕσα, καθήρεσε...» Νὰ λοιπὸν καί ἄλλα ποὺ πρέπει νὰ ἐξετάσουμε. Εἰν ὁ ἀδικος ἀφορισμὸς καὶ ἡ ἀδικος καθαιρέσις εἶναι πράγματα ἀνυπόστατα ἔστω καὶ ἂν γίνωνται ἀπὸ Ὁρθοδόξους Ἀρχιερεῖς, τὰ γίνονται ὅταν προέρχονται ἀπὸ Ἀρχιερεῖς ἀντορθοδόξους, ἀπὸ Ἀρχιερεῖς καινοτόμους, «διορθώνοντας» τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἀπὸ Ἀρχιερεῖς ποὺ ἔχουν ὑποπέσει στὰ ἀναθέματα Πανορθόδοξων Συνόδων, ἀπὸ Ἀρχιερεῖς ἐργαζομένους γιὰ τὴν πραγμάτωσι τῶν σκοπῶν τοῦ ἐπαφίου Οἰκοιμενισμοῦ, ἀπὸ Ἀρχιερεῖς προσβεβόντας τὴν αἵρεσι τῶν αἱρέσεων, τὸν οἰκοιμενιστικὸ Συγκρητισμὸ; «Μὰ γιὰ σταθεῖτε, θὰ μᾶς πῇ ὁ π. Ἐπιφάνιος καὶ μαζί του πολλοὶ ἄλλοι ποὺ κατὰ τὰ ἄλλα δὲν συμφωνοῦν μ' αὐτόν: «ὁ Οἰκοιμενισμὸς εἶναι αἵρεσις ποὺ ἐμφανίσθηκε τώρα τελευταίως, πρὸ πενταετίας ὅμως καὶ πρὸ δεκαετίας δὲν ὑπῆρχε, πολὺ περισσότερο δὲν ὑπῆρχε πρὸ τριακονταετίας καὶ πλέον ὅταν ἀφορίσθηκαν καὶ ἀναθεματίσθηκαν ἀπὸ τὴν καινοτόμο Ἐκκλησία τῆς

Ἑλλάδος ὅλοι οἱ Παλαιομερολογίται κληρικοί καὶ λαϊκοί». Ἐ λοιπόν, λάθος, μεγάλο λάθος κάνουν ὅσοι νομίζουν κάτι τέτοιο.

Ποιὸν σκοπὸ εἶχε ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἑορτολογίου; Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἑορτολογίου τῶν ἀκινήτων ἑορτῶν, ὅπως καὶ ἡ σχεδιαζομένη σήμερα ἀλλαγὴ τοῦ Πασχαλίου, εἶχε ὡς βασικὸ σκοπὸ τὴν ἑορτολογικὴ ἔνωση μὲ τοὺς αἰρετικούς τῆς Δύσεως. Ἦταν τὸ πρῶτο δῆμα γιὰ τὴν περιφημὴ ἔνωση τῶν «Ἐκκλησιῶν». Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἑορτολογίου ἦταν ἡ πρώτη ἐπίσημος πράξις τοῦ Συγκλητισμοῦ στὴν χώρα μας. Ὁ π. Ἐπιφάνιος, τόσο στὴν «διατριβή» του ὅσο καὶ σὲ ἄλλα του δημοσιεύματα, προσπαθεῖ νὰ ἐμφανίσῃ τὴν ἐμμονὴ τῶν Παλαιομερολογιτῶν στὸ Ὁρθόδοξο ἑορτολόγιο σὰν μιὰ ἰδιορρυθμία, μιὰ συμπληρωτικὴ παραξενιά ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν διακοπὴ τῆς κοινωνίας τῶν Παλαιομερολογιτῶν μὲ τὴν κρατικὴ καινοτόμο Ἐκκλησία. Αὐτὴ ἦταν γενικῶς ἡ τακτικὴ τῶν Νεομερολογιτῶν: νὰ ἐμφανίσουν ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερο γελοία, περισσότερα ἀσήμαντα τὴν ὑπόθεσι γιὰ τὴν ὁποία ἠγωνίζοντο οἱ Παλαιομερολογίται. Τόσο ὁ Ἐπιφάνιος ὅσο καὶ οἱ ἄλλοι ὑπερμαχοὶ τῶν νεομερολογιτῶν προσπαθοῦν τεχνικῶς νὰ ἐμφανίσουν ὡς τελείως ἄσχετες τὴν ἀνατροπὴ τοῦ Ὁρθοδόξου ἑορτολογίου καὶ τὴν αἵρεσι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ἐν τούτοις οἱ Παλαιομερολογίται ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἐφώναζαν ὅτι τὸ κινδυνεύον ἐστὶν ἡ Πίσις. Ὁ ἀγώνας τῶν Παλαιομερολογικῶν δὲν ἦταν ἀγώνας στενοκέφαλον φανατικῶν ἐναντίον ἑνὸς τελειοποιημένου καὶ πῶ ἀκριβοῦς ἡμερολογίου ὅπως θέλησαν νὰ τὸν ἐμφανίσουν οἱ νεομερολογίται. Ἦταν ἀγώνας τῆς Ὁρθοδοξίας ἐναντίον μιᾶς νέας αἵρέσεως, μιᾶς αἵρέσεως ὑποκριτικῆς καὶ κωμικοφλοιομένης, ποὺ δὲν ἦταν ἀκόμη τότε γνωστὴ μὲ τὸ πραγματικὸ τῆς ὀνόμα. Ἡ ἀνατροπὴ τοῦ Ὁρθοδόξου ἑορτολογίου ἦταν ἡ πρώτη ὀργανωμένη ἐπίθεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ κατὰ τῆς Ἑλλαδικῆς Ὁρθοδοξίας.

Ὅταν μελετήσῃ κανεὶς τὸ ἱστορικὸ καὶ τίς ἀποφάσεις τοῦ κακοδόξου ἐκείνου συνεδρίου τῆς Κωνσταντινουπόλεως ποὺ συνήλθε ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μασσόνου Πατριάρχου Κων/λεως Μελετίου Μεταξάκη ἀναγνωρίζει τὸν Οἰκουμενισμὸ σὲ ὅλη του τὴν δόξα, ὅπως τὸν ξέρουμε σήμερα. Στὸ Συνέδριό αὐτό, τὸν Μάιο τοῦ 1923 δὲν αποφασίσθηκε μόνον ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἑορτολογίου καὶ τοῦ Πασχαλίου. Ἀποφασίσθηκαν ἐπίσης: ἡ ἀποβολὴ τοῦ ράσου καὶ ἡ ἀντικατάστασίς του μὲ τὸ κοστούμι καὶ τὸ κολλάριο τῶν δυτικῶν κληρικῶν, ἡ κοινὴ τῆς κόμης καὶ τῶν γενειῶν τῶν Ὁρθοδόξων κληρικῶν γιὰ νὰ ὁμοιάζουν κατὰ πάντα μὲ τοὺς κληρικούς τῆς Δύσεως, Προτεστάντας, Ἀγγλικανούς ἢ Καθολικούς, ἡ κατάργησις τῶν νηστειῶν κατὰ τὸ παράδειγμα τῆς Δύσεως, ἡ κατάργησις τοῦ Μοναχισμοῦ ἢ ἡ μετατροπὴ του σὲ τάγματα κοινωνικῆς ἢ μορφωτικῆς δραστηριότητος πάλι κατὰ τὸ παράδειγμα τῆς Δύσεως. Τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη εἶχαν ἤδη ἀρχίσει σποραδικὲς οἰκουμενιστικὲς ἐπαφές καὶ διάλογοι, ἐγένετο δὲ συστηματικὴ προπαγάνδα γιὰ τὴν ἀναγνώρισι τῆς χειροτονίας τῶν Ἀγγλικά-

νῶν καὶ τοῦ βαπτίσματος ὅλων τῶν αἰρετικῶν. Εἶχε τεθῇ ζήτημα ἀναθεωρήσεως τῆς ὅλης Ἐκκλησιαστικῆς νομοθεσίας καθὼς καὶ ζήτημα «νέου καθωρισμοῦ ἐπισήμου ὁμολογίας τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως».

Πρὸ τριακονταετίας λοιπόν, ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἀντορθόδοξος καὶ ὄχι Ὁρθόδοξος οὕσα καθήρεσε καὶ ἀφώρισε τοὺς Παλαιομερολογίτας κληρικούς καὶ λαϊκούς. Οἱ Παλαιομερολογίται ὅμως τῆς ἀπευθύνουν τὰ παρακάτω λόγια τοῦ Ἀγίου Μάρκου τοῦ Ἐβγενικοῦ:

«Αἱ Σύνοδοι κατεδίκαζον τοὺς μὴ πεποιημένους τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀλλ' εἰς δόξαν τινὰ ἐναυτίαν αὐτῆς ἐνισταμένους καὶ ταύτην κηρύττοντας καὶ ὑπὲρ αὐτῆς ἀγωνιζομένους· δι' ὃ καὶ αἰρετικούς ἐκάλεον αὐτούς, καὶ κατεδίκαζον πρῶτον τὴν αἵρεσιν, εἶτα τοὺς ἀντεχομένους αὐτῆς· ἐγὼ δὲν κηρύττω ἰδίαν μου δόξαν, οὐδὲ ἐκαινοτόμησα, οὐδὲ ὑπὲρ ἁλλοτρίου τινὸς δόματος καὶ νόθου ἐνίσταμαι, ἀλλ' εἰς τὴν ἀκραιφνή δόξαν τοῦ ἑμαυτόν, ἣν παρέλαβε καὶ κατέχει ἡ Ἐκκλησία ἀπ' αὐτοῦ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ... πῶς ἂν κατακριθεῖν δίκην, ἣν οἱ αἰρετικοὶ κατεδίκαζον; δεῖ γὰρ πρῶτον τὴν δόξαν ἣν δοξάζω κατακρίναι. Εἰ δὲ αὕτη εὐσεβὴς καὶ ὀρθόδοξος ὁμολογεῖται, πῶς ἐγὼ καταδικῶ αὐτήν;»

Ὁ ἀφορισμὸς αὐτὸς τῶν Ὁρθοδόξων ἐκ μέρους τῆς καινοτόμου κρατικῆς Ἐκκλησίας δὲν θυμίζει τὸν παλαιὸ ἐκείνου ἀφορισμὸ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐκ μέρους τῶν Παπικῶν τὸ 1054; Κι' ἐκεῖνοι κατηγοροῦσαν τοὺς Ὁρθοδόξους γιὰτὶ δὲν ὑπακούουν στὴν Ἐκκλησίαν—δηλαδὴ στὸν Πάπα καὶ στοὺς Καρδινάλιους του—, κι' ἐκεῖνοι ὠνόμαζαν τοὺς Ὁρθοδόξους ἐπαναστάτας κατὰ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐξουσίας, κι' ἐκεῖνοι εἶχαν μὲ τὸ μέρος τους τὴν κατὰ κόσμον δύναμι, κι' ἐκεῖνοι ἦσαν καινοτόμοι, κι' ἐκεῖνοι ἐπασχαν ἀπὸ μιὰ χρονία καὶ διαρκῶς ἐπιδεινιωμένη ἀσθένεια ὡς πρὸς τὴν Πίστι. Δὲν θυμίζει ἀκόμη ὁ ἀφορισμὸς αὐτὸς τὸν ἄλλον ἐκεῖνο ἀφορισμὸ τῶν Ὁρθοδόξων ἀπὸ τοὺς 340 εἰκονολάστas Ἀρχιερεῖς ποὺ συνήλθαν σὲ «Οἰκουμενικὴ» Σύνοδο τὸ 754 μ.Χ.; Οἱ Ὁρθόδοξοι τότε δὲν παρήκουνσαν 70 μόνον Ἀρχιερεῖς ὅπως οἱ Παλαιομερολογίται ἀλλὰ 340 Ἀρχιερεῖς συνελθόντας σὲ ἐπίσημο «Οἰκουμενικὴ» Σύνοδο. Κι' ἐκεῖνοι κατηγοροῦσαν τότε τοὺς Ὁρθοδόξους ὅτι εἶναι φανατικοὶ καὶ ὅτι δίνουν ὑπερβολικὴ σημασίαν σὲ ἀσήμαντα πράγματα, ὅπως ἦσαν δῆθεν οἱ εἰκόνες, καὶ ὅτι προζαλοῦν σχίσματα μέσα στὴν Ἐκκλησίαν μὲ τὸ νὰ μὴ μνημονεύουν καὶ νὰ μὴ κοινοποιοῦν μὲ τοὺς καινοτόμους Ἀρχιερεῖς. Καί, τότε θὰ ὑπῆρχαν Ἐπιφάνιοι ποὺ θὰ ἔκαναν προτάσεις πρὸς τοὺς Ὁρθοδόξους: «Θέλετε νὰ προσκυνῆτε εἰκόνες; Δὲν σὰς ἐμποδίζουμε φθάνει νὰ τίς κρεμάσετε λιγὰς ψηλά. Μόνον ἓνα πράγμα σὰς ζήτησῃ, νὰ μνημονεύετε τοὺς Ἀρχιερεῖς τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας καὶ τότε κι' ἐγὼ νὰ βάλω εἰκόνες στὴν ἐκκλησία ποὺ λειτουργῶ, γιὰτὶ καὶ μέσα στὴν ἐνορία μου εἶναι ἀρετοὶ ποὺ νοσταλγοῦν τὴν συμπληρωτικὴ συνήθεια τῶν εἰκόνων χωρὶς βέβαια νὰ θέλουν νὰ προκαλέσουν σχίσματα μέσα

στην Ἐκκλησία». Πόσο εύκολα ξεχνούμε την Ἱστορία ἢ μᾶλλον τὴν διαβάζουμε χωρὶς νὰ προσπαθήσουμε νὰ μπούμε στὴν θέσι τῶν ἀνθρώπων ποὺ μᾶς περιγράφει.

Ὅστε ἔχουν ἀναθεματισθῇ οἱ Παλασιμερολογῖται ἀπὸ τοὺς γεμάτους ἀγάπῃ Οἰκομενιστὰς ποὺ δὲν ἤθελαν νὰ γιορτάζουν μόνοι τους ἀλλὰ παρὰ μὲ τοὺς αἰρετικούς τῆς Δύσεως. Τί χαρὰ καὶ τί δόξα γιὰ τοὺς νέους αὐτοὺς ὁμολογητὰς τῆς Πίστεως ποὺ τοὺς μακαρίζει ὁ Κύριος. «Μακάριοι ἐστε ὅταν μισήσωσιν ὑμᾶς οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὅταν ἀφορίσωσιν ὑμᾶς καὶ ὀνειδίσωσι καὶ ἐξβάλωσι τὸ ὄνομα ὑμῶν ὡς πονηρὸν ἕνεκα τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Χάρητε ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ καὶ σιγαλήσατε· ἰδοὺ γὰρ ὁ μισθὸς ὑμῶν πολλὸς ἐν τῷ οὐρανῷ κατὰ τὰ αὐτὰ γὰρ ἐποίησαν τοῖς προφῆταις οἱ πατέρες αὐτῶν». (Λουκ. στ' 22-23).

«Ἦν ποτὲ φευκτὸν καὶ φοβερὸν τὸ ἀνάθεμα, ὅτε κατὰ τῶν ἐνόχων τῆς ἀσεθείας ὑπὲρ τῶν τῆς εὐσεθείας κηρύξαν ἐφέρετο». — γράφει ὁ Μέγας καὶ ἱερός Φώτιος. «Ἀπ' οὗ δὲ ἡ τολμηρὰ καὶ ἀναίσχυντος τῶν ἀλαστόρων ἀπάνοια παρὰ πάντα θεομὸν θεῖον τε καὶ ἀνθρώπινον, καὶ παρὰ πάντα λόγον, Ἑλληνικὸν τε καὶ βάρβαρον, τὸ οἰκεῖον ἀνάθεμα κατὰ τῶν προμύχων τῆς Ὁρθοδοξίας ἀναστρέφειν ἐφρονέετο, καὶ τὴν βαρβαρικὴν μανίαν Ἑκκλησιαστικὴν παρανομίαν ἐφελσύνεσαν ἀπεργάσασθαι, ἀντίκα καὶ τὸ φρικτὸν ἐκεῖνο, καὶ πονηρὴς ἀπάσης πέρας ἔσχατον εἰς μύθους καὶ παίγνια μεταπέμπωκεν μᾶλλον δὲ τοῖς εὐσεβέσι καὶ αἰρετὸν παρεσκεύασται. Οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἡ πάντολμος τῶν ἐχθρῶν τῆς ἀληθείας γνώμη, τὰς πᾶνας καὶ μάλιστα τὰς ἐκκλησιαστικὰς, ποιεῖ φοβεράς ἀλλὰ τῶν πασχόντων τὸ ὑπερφυέων, ὡς τότε ἀνεύθυνον καὶ εἰς χλεῦν τὰς ἐκείνων τιμωρίας τρέπει καὶ κατ' ἐκείνων τὸ δικαίωμα τῆς τιμωρίας ἀναστρέφει, καὶ τῷ ὑπ' αὐτῶν τιμωρουμένῳ στεφάνῳ ἀκηράτους καὶ ἀθάνατον δόξαν ἀπὸ πονηρῆς ἀπεργάζεται. Δι' οὗ καὶ ἕκαστος τῶν εὐσεβῶν καὶ ἁγίων, ὑπ' αὐτῶν, ἡλτοτριωμένον Χριστοῦ, μυριάκις αἰρεῖται προπηλακίζεσθαι ἢ τοῖς αὐτῶν μισοχρίστοις καὶ θεοστιγέσι μετὰ λαμπρῶς τῆς εὐφημίας κωνωνήσαι πονηρεύμασι». (Ἐπιστολὴ πρὸς Ἰγνατίον Μητροπολίτην Κλαυδιουπόλεως). Καὶ συνεχίζει ἄλλοι: «Ἀνεθεμάτισαν ἡμᾶς χρόνους μακροῖς πᾶσα σύνοδος αἰρετικὴ καὶ πᾶν εἰζονομάχων συνέδριον· οἷον ἡμᾶς δὲ μόνον ἀλλὰ καὶ πατέρα καὶ θεῖον ἡμέτερον, ἀνδρὰς ὁμολογητὰς Χριστοῦ καὶ ἀρχιερέων σεμνολόγημα· ἀλλ' ἀναθεματίσαντες εἰς τὸν ἀρχιερατικὸν θρόνον ἡμᾶς ἀνήγαγον καὶ μὴ θέλοντας. Ἀναθεματίζετοσαν ποιγαροῦν καὶ νῦν οἱ παραπληρώως ἐκείνους τῶν Δεσποτικῶν ἐντολῶν ἀλογήσαντες καὶ παρανομίας ἀπάσης πλατεῖαν τὴν πόλιν καὶ εὐρύχωρον ἀναπετάσαντες, ἵνα καὶ αὐτοὶ ἀπὸ γῆς εἰς τὴν οὐράνιον ἡμᾶς βασιλείαν καὶ ὀκνοῦντας ἀναβιβάσωσιν». (Ἐπιστολὴ πρὸς Γρηγόριον διάκονον καὶ χαρτοφύλακον ξδ').

«Ἡ Ἱεροσύνη τῶν Παλασιμερολογητῶν, γράφει ὁ π. Ἐπιφάνιος, προσέρχεται ἐκ τῶν Ἀρχιερέων πρ. Φλωρίνης Χρυσοστόμου καὶ πρ. Δημητριάδος

Γερμανοῦ. Οὗτοι ὅμως μέχρι τοῦ 1935, ἦτοι ἐπὶ ἐνδεκαετίαν ὅλην ἀπὸ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἡμερολογίου, ἦσαν ἐν τῷ «σχίσματι», δηλαδὴ ἐν τῇ Ἑλλαδικῇ Ἐκκλησίᾳ... Ἄρα καὶ οἱ δύο ἀνωτέρω Ἀρχιερεῖς εἶχον στερηθῇ τῆς Χάριτος».

Μπορεῖ ἐδῶ νὰ θαυμάσῃ κανεὶς τὴν δικανικὴ νοουσιολογία τοῦ συγγραφέως σὲ ὅλη τῆς τὴν δόξα. Πόσο σχηματιστικὰ εἶναι γι' αὐτὸν ὅλα τὰ πράγματα! Πόσο ὀρθολογιστικὰ εἶναι οἱ λύσεις! Πόσο μηχανικὴ ἡ ἀντίληψις τοῦ περὶ Ἐκκλησίας! «Βεβαίως, συνεχίζει, ὅταν τις σχηματικῶς ἢ αἰρετικῶς Κληρικὸς ἐπιστρέφῃ εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν, γίνεται δεκτὸς, πολὺ αἰετὶ χειροτονίας δι' ἁπλῆς ἀποφάσεως Συνόδου. Ναι. Σέμεινον! Τοῦτο ὅμως γίνεται διὰ Συνόδου. Διὰ ποίας Συνδικτικῆς ἀποφάσεως ἡρώθησαν ἀπ' αὐτῶν αἱ συνέπειαι τοῦ σχίσματος; Ποία Σύνοδος ἀπεκατέστησεν αὐτούς; — τοὺς δύο ὡς ἄνω Ἀρχιερεῖς».

Μὰ δὲν σκέπτεται ὁ εὐλογημένος ὅτι ἐὰν ὑποτεθῇ ὅτι μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ παπικοῦ εὐροτολογίου ἐνεκρώθησαν πνευματικῶς ὅλες οἱ ἐπίσημες Ἐκκλησίες—ὑπόθεσις ποὺ ἀποανέει ἄκρον ὀρθολογισμό—τότε Ἐκκλησία, Σύνοδος, Ἱεραρχία εἶναι ὅσοι ἀπομένουν πιστοὶ στὴν Ὁρθοδοξίαν ἔστω καὶ ἂν δὲν ὑπάρχῃ οὔτε ἓνας χειροτονημένος ἀντικειμένου. «Εἰδὲ καὶ πάντες ὅλγοι ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ καὶ εὐσεβείᾳ διαμείνωσιν, οὗτοι εἰσὶν Ἐκκλησία καὶ τὸ κύρος καὶ ἡ προστασία τῶν ἐκκλησιαστικῶν θεσμῶν ἐν αὐτοῖς κεῖται», λέγει ὁ Ἅγιος Νικηφόρος ὁ ὁμολογητής. Καὶ ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης γράφει πρὸς Θεόφιλον ἡγουμένον: «Μὴ θώμεν σκάνδαλον τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ, ἧς ἐστὶ καὶ ἐν τρισὶν Ὁρθοδόξοις ὀριζομένη κατὰ τοὺς ἁγίους, ἵνα μὴ τῇ ἀποφάσει τοῦ Κυρίου κατακριθῶμεν». Ὁ Κύριος ποὺ εἶπε: «ὅπου ἐὰν ᾦσι δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τὸ ἐμὸν ὄνομα ἐκεῖ ἐγὼ ἐν μέσῳ αὐτῶν» εἶναι πολὺ πλεονέκτημα ἀπὸ ὅποιαδήποτε Συνόδου. Αὐτὸς μπορεῖ νὰ ἀποκαταστήσῃ στὴν Ἀρχιερασίᾳ ὅλους τοὺς ἐκπεσόντας καὶ μετανοούντας Ἀρχιερεῖς. Αὐτὰ εἶναι πολὺ ἀπλὰ καὶ γνωστὰ πράγματα γιὰ τοὺς Ὁρθοδόξους ἀλλὰ πολὺ δυσνόητα γιὰ τοὺς μὲ παπικὴ ἐκκλησιολογία ὀρθολογιστὰς.

Ὅμως ἂς ἐξετάσουμε τί ἀκριβῶς συνέβη στὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ πῶς πρέπει νὰ βλέπομε τὴν νεοσημερολογητικὴ Ἐκκλησία.

Τὸ καλοκαίρι τοῦ 1966 μοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ ἐπισκεφθῶ γιὰ ἐξομολόγησι τὸν ὀλίγον κατόπιν ἀποδημήσαντα πρὸς Κύριον ἀγιώτατον ἀσκητὴ καὶ Πνευματικὸ τῆς Αἰγίνης Ἱερομόναχον Ἱερώνυμον Ἀποστολίδην. Μεταξὺ ἄλλων ἤθελον νὰ ρωτήσω τὸν φημιμένο γιὰ τὴν διάκρισιν τοῦ Πνευματικοῦ καὶ ζηλωτῆ τῶν πατρικῶν παραδόσεων Παλασιμερολογίτη πῶς βλέπει τὴν Νεοσημερολογητικὴ Ἐκκλησία. «Ἡ Νεοσημερολογητικὴ Ἐκκλησία, μοῦ εἶπε, εἶναι ἄρρωστη, δὲν εἶναι νεκρὰ».

(Συνεχίζεται)

Π Ε Ρ Ι Α Ρ Ε Τ Η Σ

Ἀρετὴ κυρίως εἶναι γνώμη τοῦ ἀνθρώπου σταθερὰ καὶ βεβαία τοῦ πρόπτειν πάντοτε καὶ πανταχοῦ ἀκριβῶς πάν, ὅ,τι ἡ ἀσφαλὴς συνείδησις ὡς καθήκον ἐπαγορεύει, καὶ ἀπαντᾷ πολλὰ καὶ μεγάλα ἐνίστε κωλύματα ἐκ τῆς σαρκός. Μία τις λοιπὸν μόνη ἀγαθὴ πράξις, ἢ ζήλος πρόσκαιρος, ἢ ἐνθουσιασμός πρὸς ἀγαθοεργίαν τινά, ὅς τις ταχέως ἀναφλέγεται καὶ εὐθύς πάλιν ψυχραίνεται καὶ ἀποσθίγει, ἢ ἐπαθυμία ἵνα μεταβάλλῃ τις ὅλον τὸν κόσμον εἰς ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ, ἢ γὰ κατορθώσῃ, ἂν ἠδύνατο, διάφορα καλὰ, κατὰ τὴν ἑαυτοῦ γνώμην, ἐκτός μόνου ἐκείνου, τὸ ὁποῖον ὀφείλει ὡς καθήκον νὰ ἐκτελέσῃ, πάντα ταῦτα οὔτε εἶναι, οὔτε πρόκειται νὰ λέγονται ἀρετὴ. Ἡ ἀρετὴ δεικνύει πανταχοῦ τὴν ἰσχὴν καὶ τὴν ἐνέργειαν αὐτῆς ὅπου ἂν δοθῇ εὐκαιρία εἶναι γνώμη σταθερὰ καὶ προθυμία ἀγριπνός καὶ ἐκεί, ὅπου ἴσως αἱ περιστάσεις οὐδεμίαν παρέχουσιν ἴσιν εἰς τὴν ἐνέργειαν αὐτῆς· οὐδὲ περιλαμβάνει τοῦτο μόνον ἢ ἐκείνο τὸ καθήκον, ἀλλὰ πάντα ὅσα ἐκ πληροφορίας τῆς συνειδήσεως γινώσκει ὡς τοιαῦτα, εἴτε μικρὰ εἴτε μεγάλα νομίζονται. Περιέχει δὲ καὶ τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν εὐσυνειδησίαν, τὴν μὲν, διότι τὸ τηρεῖν καὶ σέβασθαι τὰ τοῦ ἄλλου δικαιώματα εἶναι τὸ πρότεστον τῶν καθήκοντων διὰ καὶ ἀρετῆ, χωρὶς δικαιοσύνης, εἶναι ἀκατανόητον, ἐνὼ δικαιοσύνη δένεται νὰ ἐπάρξῃ χωρὶς τῆς ἀρετῆς· τὴν δὲ, διότι προϋποτίθεται ἀκριβὴ γνώσιν πάντων τῶν καθήκοντων, ἧς χωρὶς οὐδὲν οὐδ' ἡ καλλίστη προαίρεσις δύναται νὰ κατορθώσῃ. Τῆς ἀρετῆς ἴδιον εἶναι νὰ ἐκτελῇ μὲν πιστῶς ὅ,τι ἡ συνείδησις ἀναγνωρίζει ὡς ἀγαθόν, νὰ φεύγῃ δὲ ἐκείνο, ὅπερ ὡς κακὸν ἀποδοκιμάζει· διὸ καὶ διακρίνεται ἀπὸ τῆς ἀπλῆς ἐν τῷ πράττειν νομιμότητος.

Ἡ ἀρετὴ εἶναι ἡ ἐπιτήδευς ζητούμενη καὶ σκοπούμενη συμφωνία τῶν πράξεων ἡμῶν πρὸς τὸ καθήκον· εἶναι ἡ ἀληθὴς ἠθικότης. Ἄλλ' ὅμως ἡ ἀνθρωπίνη ἀρετὴ, ὅσον ἄλλως τελεία καὶ ἂν φαίνεται, δὲν εἶναι τελεία ἀγισσύνη, οἷα ἐν μόνῳ τῷ Θεῷ ὑπάρχει, περὶ οὗ μόνου λέγεται, ὅτι «φῶς ἐστὶ, καὶ σκία ἐν αὐτῷ οὐκ ἔστιν οὐδεμία» (Ἰωάν. Α' ἐπιστ. α' 5) ἢ δ' ἀνθρωπίνη ἀρετὴ εἶναι μόνον σπουδὴ καὶ καὶ προσέγγισις εἰς αὐτὴν μετὰ πόνου καὶ ἀγώνος συνημμένη, διὰ τὴν διηνεκῇ διαμάχῃ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς σαρκὸς πρὸς ἄλληλα, ἥτις διαρκεῖ μέχρι τῆς μελετωμένης πνεύσε τοῦ ἀνθρώπου· «Ἡ σάρξ ἐπιθυμεῖ κατὰ τοῦ πνεύματος τὸ δὲ πνεῦμα κατὰ τῆς σαρκὸς· ταῦτα δὲ ἀντίκειται ἀλλήλοις ἵνα μὴ, «ἂν θέλητε, ταῦτα πράττειτε». (Γαλ. ε. 17.). Κατορθοῦται δὲ καὶ ὁ λίγων διὰ τῆς ἐπιμελείας, ἀρχομένη ἀπὸ τῆς μορφώσεως τοῦ χρηστοῦ ἡθους, καὶ προβαίνουσα διὰ τῆς ἀκαμιάντου σπουδῆς. Ποίων δὲ κόπων καὶ ἀγώνων, καὶ ποίας ὑπομονῆς, καὶ ποίων θυσιῶν εἶναι ἀξία ἡ ἀρετὴ, ἐδήλωσεν εἰς ἡμᾶς ὁ Κύριος, εἰπὼν «Εἰ δὲ ἡ χεὶρ σου ἢ ὁ πούς σου σκανδαλίζει σε, ἔκκορον αὐτά, καὶ βάλε ἀπὸ σοῦ καλὸν σοι ἐστὶν εἰσελθεῖν εἰς τὴν ζωὴν ὡλὸν ἢ καλὸν, ἢ δύο χεῖρας, ἢ δύο πόδας ἔχοντα βληθῆναι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον· καὶ εἰ ὁ ὀφθαλμός

σου σκανδαλίζει σε, ἔξελε αὐτὸν καὶ βάλε ἀπὸ σοῦ· καλὸν σοι ἐστὶ μονόφθαλμον εἰς τὴν ζωὴν εἰσελθεῖν, ἢ δύο ὀφθαλμούς ἔχοντα βληθῆναι εἰς τὴν γέενναν τοῦ πυρός». (Ματθ. 18. 8.)

Ἐπειδὴ τοῦτο κυρίως εἶναι ἡ ἀνθρωπίνη ἀρετὴ, τὸ διηνεκῶς ἀγωνίζεσθαι, ἵνα λάβῃ τὸ πνεῦμα τὴν νίκην κατὰ τῆς σαρκὸς. Διὰ τοῦτο καὶ ἐν τῇ θείᾳ Γραφῇ παριστάνεται ὡς μάχη, διὰ τὰς δυσκολίας καὶ τοὺς κινδύνους τοὺς ἐκ τῶν ἐπιθυμιῶν γινομένους.

Διδαχαὶ ὠφέλιμοι

ΕΡΩΤΗΣΙΣ: Ποιά ἀρετὴ ἡμπορεῖ νὰ κοσμήσῃ τὸν ἀνθρώπον; καὶ διαφυλάττουσα αὐτὸν ἀβλαβῆ ἐκ τῶν τοῦ πονηροῦ ποικίλων μηχανημάτων, νὰ τὸν φέρῃ καὶ εἰς ζωὴν τὴν αἰώνιον;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ: Ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος, ὅταν οὐζωθῇ μέσα εἰς τὴν ψυχὴν μετὰ τὴν ὀρθόδοξον πλάνην καὶ ἐλπίδα, καὶ ἀγάπην, καὶ καλὰ ἔργα, τὴν καίμει· τόσον ἰσχυράν, καὶ δυνατὴν, ὅπου οὔτε ἀρχαί, οὔτε ἐξουσίαι, οὔτε κοσμοκράτορες τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου, δύναται νὰ τὴν βλάρουν· ὅθεν καὶ ὁ Προφήτης Δαβὶδ, ἡξερόων τί ἰσχυρόν ὄπλον εἶναι ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ, μᾶς παρακινεῖ εἰς αὐτὸν λέγων. «Φοβήθητε τὸν Κύριον πάντες οἱ ἅγιοι αὐτοῦ καὶ πάλιν. Δεῦτε τέκνα, ἀκούσατέ μου φόβον Κυρίου διδάξω ὑμᾶς».

ΕΡΩΤΗΣΙΣ: Κοι πῶς ἡμπορῶ νὰ ἀποκτήσω μέσα εἰς τὴν ψυχὴν μου τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ μετελειότητα, ὅπου νὰ μένῃ ἕως καὶ εἰς τὴν ἐσχάτην μου ἀναστοὴν ἀμετακίνητος;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ: Μετὰ τὴν διηνεκῇ, καὶ παντοτινῇ μνήμην τοῦ θανάτου, τῆς κρίσεως, τῆς αἰώνιου κολάσεως, καὶ ἀειδίου μακαριότητος· τὰ ὅποια αὐτὰ τέσσαρα, ὅταν ἐν τῇ διανοίᾳ σου ἀνεξαλείπτως τιπωθοῦν, καὶ συνηθίσῃς νὰ τὰ συλλογίζεσαι πάντοτε, διὰ τῆς ἐπιτήδεως τοῦ γλυκητέου ὀνόματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἴτε ἐσθίας, εἴτε ἐργάζεσαι, εἴτε περπατεῖς, εἴτε καὶ ὅ,τι ἂν ποιῇς, γινώσκῃς ὅτι ἐπιτάθη, καὶ τελείως ἐρριζώθῃ μέσα εἰς τὴν καρδίαν σου ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ: Διὰ τί ὁ θάνατος εἶναι διαφορετικός εἰς τοὺς ἀνθρώπους; καὶ ὁ μὲν ἀποθνήσκει μετὰ σπασμὸν θάνατον, ὁ δὲ μετὰ πνιγμὸν, ὁ δὲ μετὰ σκατωμῖον, καὶ ἄλλος μετ' ἄλλον φοβερόν καὶ ἐλεεινὸν τρόπον, καθὼς βλέπομεν καθ' ἑκάστην;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ: Τὰ κρίματα τοῦ Θεοῦ ἄβυσσος, καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τὰ ἐννοήσῃ νοῦς, οὔτε Ἀγγελικός, πολλῶ μᾶλλον ἀνθρώπινος· ὅθεν οἱ διάφοροι θάνατοι, ὅπου εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἀκολουθοῦν, γίνονται κατὰ τὰ ἀπειρα κρίματα, καὶ ἀκαταλήπτα τοῦ Θεοῦ μυστήρια, ἡμῖν δὲ πάντα ταῦτα κρυφὰ τε καὶ ἀδρῆα.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ: Ὅσοι δὲν οὐδεύουσι τὴν στενὴν καὶ τεθλαμένην ὁδὸν ἀλλ' εἶναι ὁ νοῦς των εἰς τὰ γήινα

Ναός Θεοῦ Ἑσμεν

Ὁ Παῦλος διδάσκει, λέγων, ὅτι οἱ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ εἶναι Ναὸς Θεοῦ ζώντος. Ὁ Ναὸς ὅπου ὑμνεῖται καὶ δοξολογεῖται ὁ Θεὸς καὶ τελεσιουργοῦνται τὰ μυστήρια καὶ ἡ ἀναίμακτος τοῦ Χριστοῦ μας θυσία πρέπει νὰ εἶναι καθαρὸς καὶ ἀποστοάπτων, λάμπων ἐκ τῶν φώτων καὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ κάλλους, τὰ ὁποῖα συμβολίζουν τὸ ἐν Οὐρανοῖς πνευματικὸν φῶς τῶν ἀγγελικῶν κόσμων καὶ τῶν ὑμνούντων τὸν Θεὸν ἁγίων.

Ἀλλὰ κυρίως Ναὸς τοῦ Θεοῦ εἴμεθα ἡμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί, οἱ ὁποῖοι ἔχομεν τὸ πνεῦμα τῆς χάριτος τοῦ Χριστοῦ, τὸ ὁποῖον ἐλάβομεν πίστει εἰς Χριστὸν δι' ἔργων ἀγαθῶν ὀφειλομένων νὰ ἐκδηλοῦμεν, ἔχοντες ὁδηγὸν μας τὴν φωτίζουσαν καὶ ἁγιάζουσαν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ ἐν ἡμῖν ἐνοικεῖ καὶ ζῇ καὶ οὕτω ἐνεργεῖ ὡς πρὸς τὰς σκέψεις, τὰς ἐνεργείας, καὶ τὰς θελήσεις καὶ τὰ συναισθήματα τῆς καρδίας καὶ τῆς λυτῆς.

Τὸ τί πρέπει νὰ φρονῶμεν φωτίζει ὁ Θεός. Τὸ τί πρέπει νὰ θέλωμεν καὶ νὰ πράττομεν μᾶς προτρέπει καὶ μᾶς ὁδηγεῖ ὁ Θεός καὶ ἀπὸ τί πρέπει νὰ αἰσθανώμεθα χαρὰν καὶ ἀπὸ τί λύτην. ὁμοίως τὸ πνεῦμα τῆς χάριτος ἐνεργεῖ δι' ἡμῶν τῶν Χριστιανῶν. Καὶ τότε καθαρὸς καὶ φωτεινὸς ὁ Ναὸς τῆς

διανοίας μας καὶ τῆς καρδίας μας ἦτοι τῆς θελήσεως καὶ τῆς συναισθήσεως εἴμεθα πλέον ὄντως Ναὸς τοῦ Θεοῦ. Καὶ τοῦτο τὸ θελαοὶ ἡ Γραφή λέγουσα, ὅτι ὁ Θεὸς εἰς ἡμᾶς τοὺς ἀληθῶς καὶ ὁδοδόξως πιστεύσαντας θὰ ἐνοικήσῃ ἐν ἡμῖν καὶ ἐν τῇ ψυχῇ ἡμῶν θὰ περιπατήσῃ φωτίζουσα καὶ ἁγιάζουσα τὸν Ναὸν ἡμῶν. Καὶ τότε: Ὡ! πότε θὰ εἶναι Θεὸς ἡμῶν, Πατήρ ἡμῶν, καὶ ἡμεῖς θὰ εἴμεθα λαὸς Αὐτοῦ (ἐξ ὁδ. κατ' 45) καὶ τέκνα Αὐτοῦ.

Ἀλλὰ διὰ νὰ γίνῃ τοῦτο καὶ νὰ γίνωμεν Ναὸς τοῦ Θεοῦ μὲ τὴν ἁγιάζουσαν χάριν τοῦ Πνεύματος Του, ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ὅπου ἐκθέσαμεν ὀφειλομένων νὰ ἀκούσωμεν καὶ τὸν Ἡσαΐαν τί μᾶς λέγει: Ἡσ. ιβ' 11) καὶ λέγει νὰ ἐξέλθομεν ἐκ μέσου τῶν ἀσεβῶν ἁμαρτωλῶν καὶ ἀπίστων (κακῶς πιστευόντων). Νὰ ἐξέλθομεν ἐκ μέσου τῶν ἐχθρῶν τῆς πίστεώς μας καὶ αἰρετικῶν καὶ φιλοπαπιστῶν συναναστροφῶν καὶ νὰ ἀποχωρισθῶμεν ἀπ' αὐτῶν τῶν ἀκαθάρτων καὶ σκοτεινῶν καὶ μεμολυσμένων καὶ νὰ μὴ ἐγγίζομεν αὐτοῖς καὶ τοῖς ἀκαθάρτοις οὕτω ἵνα μὴ μολυνθῶμεν ἀπὸ τὰς αἱρέσεις αὐτῶν καὶ ἀπὸ τὰς κακίας καὶ μολυσμῶν αὐτῶν. Καὶ τότε ἐὰν οὕτως πράττομεν, ὁ Κύριος θὰ μᾶς δεχθῇ μὲ στοργὴν πατρικὴν καὶ Αὐτὸς θὰ εἶναι δι' ἡμᾶς Πατήρ καὶ ἡμεῖς θὰ εἴμεθα δι' Αὐτὸν Τίοι καὶ θυγατέρες (Ἱερ. λα' 1,9).

Δὲν θέλω λέγει ὁ Κύριος νὰ ἀπολαμβάνω λύτην ἐξ ἐκείνων τῶν ὁποίων ἀναμένω μόνον χαρὰν, διότι εἰμαι πλούσιος εἰς ἀγάπην καὶ στοργὴν εἰς τὰ τέκνα μου πού δὲν ἐγγίζουσιν ὀτιδήποτε ἀκάθαρτον. Ἡ πολλὴ θλίψις καὶ στενοχωρία τῆς καρδίας τοῦ Πατρὸς ἀναλογεῖ πρὸς τὴν ἀγάπην τὴν ὁποίαν ἔχει πρὸς τὰ τέκνα Του ἐνεκα τῶν ὁποίων θλίβεται. Εἰς πόσῃ λοιπὸν χαρὰν θὰ εὐρίσκεται ὁ Οὐράνιος Πατήρ ὅταν ἡμεῖς ἐξέλθομεν τῶν ἐχθρῶν τῆς πίστεως καὶ ἀποχωρισθῶμεν ἀπ' αὐτῶν; καὶ εἰς πόσον ὑψηλὸν βαθμὸν ἀνιψοῦται ἕκαστος Ὀρθόδοξος Χριστιανὸς ὅταν Χριστιανικῶς ζῇ;!

Γίνεται ὄντως ἕκαστος τέκνον Θεοῦ καὶ ἔχει τὴν ἀόρατον προστασίαν καὶ σκέπην τῆς Πατρικῆς προστασίας τοῦ Ἐπουρανίου Πατρὸς καὶ φωτίζομενος ἀπὸ τῆς χάριτος τοῦ Χριστοῦ ἔχει ἐξασφαλιστὴν διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τὴν μέλλουσαν ψυχικὴν προστασίαν καὶ ἀποκατάστασιν.

Διὰ τοῦτο ὁ Παῦλος λέγει ὅτι, ἀφοῦ εἴμεθα Ναὸς Θεοῦ ζώντος καὶ ἔχομεν τόσον ὑψηλὰς ἐπασχέσεις παρὰ Θεοῦ καὶ μᾶς καθιστᾷ τέκνα Αὐτοῦ καὶ κληρονόμους τῶν Πατρῶν Ἀγαθῶν πρέπει καὶ νὰ καθορίσωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς «ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος ἐπιτελοῦντες ἀγιωσύνην ἐν φόβῳ Θεοῦ». Πᾶσα ἁμαρτία γενομένη διὰ τῶν ὀργάνων τοῦ σώματος μολίνει τὸ σῶμα, δηλαδὴ ἡ ἀσέλγεια, ἡ μέθη, ἡ κλοπὴ, ὁ φόνος καὶ τὰ τοιούτοις ὅμοια εἶναι μολυσμὸς σαρκὸς. Πᾶσα ἁμαρτία, γενομένη ὑπὸ τῆς ψυχῆς ἄνευ τῆς συνεργείας

νὰ προσηλωμένους, τί ἔχομεν νὰ εἰπωμεν δι' αὐτοὺς, πῶς δὲν συλλογίζονται θάνατον, κρίσιν, κόλασιν καὶ αἰώνιον ζῶν;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ: Κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον, ἦ γουν, ἄλλος πολὺ ἄλλος ὀλίγον, κατὰ τὴν κλίσιν καὶ προσπάθειαν, ὅπου ἤθελεν ἔχει ὁ καθεὶς εἰς τὰ γήινα πράγματα, ἐπειδὴ ἡ διηνεκής μνήμη τοῦ θανάτου τῆς κρίσεως, τῆς αἰώνιου ζωῆς καὶ τῆς κολάσεως, εἶναι ὡς εἰς πολύφωτος ἥλιος, ὅστις ἐὰν εἶσῃ νοῦν λεπτόν, καὶ καθαρὸν ἀπὸ παντὸς γήινου πράγματος, εἰσέρχεται ὅλος μὲ τελειότητα εἰς αὐτόν ὅταν δὲ πάλιν εἶσῃ νοῦν, ὅπου μέρος μὲν εἶναι καθαρὸς, μέρος δὲ μεμολυσμένος ἀπὸ ματαίας φροντίδας, ἀναλόγως τῇ διαθέσει, ἐν ἣ εὐρίσκεται, φωτίζεται ὅταν γὰρ μερικὴ τῶν γήινων ὁ νοῦς ὅλος, δι' ὅλου, πῶς εἶναι δυνατόν εἰς ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν καιρὸν νὰ στοχάζεται θάνατον, καὶ τὰ τῷ θανάτῳ ἀκόλουθα; πῶς ἡμπορεῖ ἐν ταύτῃ ὁ ὀφθαλμὸς νὰ βλέπῃ καὶ ἄνω καὶ κάτω; καὶ τὸν Οὐρανὸν καὶ τὴν Γῆν; δηλαδὴ καὶ θάνατον νὰ στοχάζεται καὶ εἰς φροντίδας ματαίας νὰ καταγιγνέται; καὶ λοιπὸν οἱ ἐν κόσμῳ ἄνθρωποι εἶναι πολυτρόπως διαφορετικοὶ κατὰ τοῦτο ἄλλος μὲν συλλογίζεται ἐπὶ πολὺ τὸν θάνατον, καὶ τὰ τοῦ θανάτου ἀκόλουθα ἔργον τὴν κρίσιν, τὴν κόλασιν καὶ τὴν μακαρίαν ζῶν. ἄλλος δὲ εἰς ὀλίγον καιροῦ διίστηται, καὶ πάλιν ἐπὶ τὰ γήινα στρέφεται.

τοῦ σώματος εἶναι μ ο λ υ σ μ ὁ ς π ν ε ὺ μ α -
τος καὶ εἶναι ἡ ἀπαστία, εἰς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ,
ἡ ἐπικοινωνία με τοὺς αἱρετικούς, ἡ ἔπαρσις καὶ ἡ
ὑπερηφάνεια, ἡ κενοδοξία, ἡ ἀποπλάνησις ἀπὸ τῆς
ἀληθείας καὶ τὰ τούτοις ὅμοια.

Πῶς δὲ καθαρῶμεθα ἐκ τῶν μολυσμῶν τού-
των; Πρῶτον διὰ τοῦ μυστηρίου τοῦ Βαπτίσματος
καὶ ἔπειτα ἀφοῦ ἀποχωρισθῶμεν καὶ ἐξέλθωμεν ἐκ μέ-
σου τῶν ἀσεβῶν αἱρετικῶν φιλοπατικῶν (λέγε φιλε-
νωτικῶν) καὶ νὰ τρέξωμεν εἰς τὸ μυστήριον τῆς Μετα-
νοίας καὶ τῆς ἐξομολογήσεως καὶ νὰ καθαρῶμεν ἑαυ-
τοὺς καὶ μετὰ τὸν καθαρισμόν νὰ ἐπιτελέσωμεν ἀγιο-
σύνην ἐν φόβῳ Θεοῦ ποιοῦντες τὸ "Ἅγιον θέλημα τοῦ
Κυρίου ἀπέχοντες ἀπὸ παντὸς πονηροῦ ἀγαθόμενοι
διὰ τοῦ μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας τότε καθι-
στῶμεν ἑαυτοὺς Ναοὺς τοῦ Θεοῦ εἰς οὓς ἐπαγαπαί-
ται τὸ πνεῦμα τῆς χάριτος τοῦ Χριστοῦ. Γένοιτο!

Ἐπιρρεπὴς εἶναι ὁ ἄνθρω- πος εἰς τὸ νὰ ἐπιφορτίζη τοὺς ἄλλους, τὰ ἴδια αὐτοῦ ἐλαττώματα καὶ πλημμελή- ματα.

Πόσον ἐπικλινὴς καὶ πρόχειρος εἶναι ὁ ἄνθρω-
πος, νὰ ἀποδίδῃ εἰς ἄλλους τὰς ἁμαρτίας, εἰς ἃς αὐ-
τὸς εὐρίσκεται ἐνεχόμενος! Εὐθύς ἐν ἀρχῇ οἱ πρῶτοι
δύο ἄνθρωποι, καὶ οἱ πρῶτοι ὁμοῦ, γενόμενοι πταίστρια
πρὸ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, ὁ Ἀδάμ καὶ ἡ Εὔα, ἐξε-
λεγχθέντες ἔθρουσαν ἐπάνωθεν αὐτῶν εἰς ἄλλον, τὸ
βάρος τοῦ ἐγκλήματος τῆς ἰδίας αὐτῶν παραβάσεως·
ὁ μὲν Ἀδάμ εἰς τὴν Εὔαν: «Αὕτη μοι ἔδωκεν ἀπὸ τοῦ
ξύλου καὶ ἔφαγον. Ἡ δὲ Εὔα, εἰς τὸν "Ὁφιν: "Ὁ ὄ-
φις ἠπάτησέ με». Τὸ ἐλάττωμα τοῦτο, ὡς ἰδίωμα προ-
γονικὸν ἀπλόγη εἰς τοὺς ἀπογόνους, καὶ ἐκοινοποιήθη
σχεδὸν εἰς πάντας τοὺς ἁμαρτάνοντας: ἐπεσημειώθη
ἔτι, καὶ εἰς Ἄνδρας ἔτι μετόχους ἄλλως ἀναφανέντας
τῆς πλέον ὑψηλῆς ἀρετῆς τε καὶ Ἀγιότητος. Ἰδοὺ
Μωσῆς ὁ Θεόπτης ἐνταῦθα: Ἐπειδὴ παρακαλέσας
τὸν Θεόν, νὰ ἀξιωθῇ καὶ αὐτὸς μετὰ τοῦ Λαοῦ νὰ
προσέη τὸν Ἰσραὴλ, διὰ τὸ πλημμέλημα αὐτοῦ τὸ
ἐπὶ τοῦ ὕδατος τῆς ἀντιλογίας, (Ἀριθμ. Κ. 12) δὲν
εἰσῆκουσθῇ (Λευτερον. Ι' 23—25) ἐπέθηκε καὶ
αὐτὸς τὴν αἰτίαν τῆς ἀποτυχίας ταύτης εἰς τὸν Λαόν,
καὶ εἶπεν εἰς τοὺς Ἰσραηλίτας, ὅτι ἐξ ἀφορμῆς ἐκεί-
νων, ὁ Θεὸς ὑπερεῖδε τὴν αὐτοῦ δέησιν, καὶ τὸν ὠφέ-
λησε τῆς χάριτος ταύτης: «Καὶ ὑπερεῖδε Κύριος ἐμέ,
ἔνεκεν ὑμῶν, καὶ οὐκ εἰσήκουσέ μου (Αὐτ. 26.). Καὶ
ἔστω: Ἐγίνων καὶ οἱ Ἑβραῖοι παραίτιοι τῆς τοῦ
Προφήτου πλημμελήσεως τότε, παροξύναντες διὰ τῶν
ἰδίων διαγογγυσμῶν τὴν αὐτοῦ ψυχὴν, εἰς τὴν δογί-
λην καὶ ἀκρόχολον ἐκείνην ἀποδυσπότησιν τε καὶ ἀγα-
νάκησιν: «Μὴ ἐκ τῆς πέτρας ταύτης ἐξάξωμεν ὕμιν
ἕδωρ;» (Ἀριθμ. Κ'. 10) Ἐστὼ εἰτα: Ἄλλ' ἡ κυριο-

τάτη αἰτία τοῦ πλημμελήματος τίς ἦτον; δὲν ἦτον αὐ-
τός; ὅς τις ἀντὶ νὰ προσέχη νὰ ἐκτελέσῃ ἐκεῖνο τὸ ὁ-
ποῖον ἐκέλευσεν ὁ Θεός, αὐτὸς ἐπέστρεψε τὴν προσο-
χὴν εἰς ἐκεῖνο ὅπου ἐφλυνάρεי ὁ Λαὸς ὁ γογγυστὴς ἐ-
κείνος καὶ σκληροτράχηλος; Καὶ ὁμοῦ ὁ πλημμελής
Προφήτης, παρατρέχει ἐνταῦθα ἑαυτόν, τὴν ἁ-
μέσον καὶ ποιητικὴν αἰτίαν τοῦ ἀπολήματος, καὶ ἀνα-
φέρει ἐκεῖνους, τὴν αἰτίαν δηλονότι τὴν ποροστέσω:
Ἐπαρακάλεσα (λέγει) νὰ διαβῶ καὶ ἐγὼ τὸν Ἰσραὴλ
νὴν, καὶ νὰ ἰδῶ τὴν γῆν ταύτην τὴν πολυπόθητον:
«Διαβάς ὄψομαι τὴν γῆν τὴν ἀγαθὴν ταύτην τὴν σὺ-
σαν πέραν τοῦ Ἰσραὴλ» (Αὐτ. 25). Καὶ ἐξ αἰτίας
ὑμῶν, ὦ Ἰσραηλίται, ἀπέτυχον τοῦ ποθυμένου δι' ἐ-
σῆς ἡ δέησίς μου δὲν εἰσῆκουσθῇ: «Καὶ ὑπερεῖδε Κύ-
ριος ἐμέ, ἔνεκεν ὑμῶν, καὶ οὐκ εἰσήκουσέ μου» (Αὐτ.
26.)

Ἐκ τῆς Φιλοθέου Ἀδολεσχίας
Εὐγενίου Βουλγάρεως)

Ἡ στήλη τῶν ιερῶν!

ΤΟ ΑΓΙΑΣΤΙΚΟΝ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΙΕΡΕΩΣ

Βάσις καὶ κέντρον καὶ οὐσία τῆς καθ' ὅλον δρά-
σεως τοῦ ιερέως εἶναι τὸ ἀγιαστικὸν ἔργον, ἡ τέλεσις
δηλαδή τῆς ἀναμιάτου θυσίας καὶ τῶν λοιπῶν μυστη-
ρίων, πρὸς μετάδοσιν τῆς δικαιοσύνης καὶ ἀγιαζούσης
Θείας Χάριτος εἰς τοὺς πιστοὺς, διὰ τὴν σωτηρίαν
αὐτῶν.

Τὸ κήρυγμα καὶ ἡ λοιπὴ ποιμαντορικὴ φροντίς
ἔχει σκοπὸν νὰ παρασκευάσῃ τὰς ψυχὰς νὰ δεχθῶν
τὰ μυστήρια καὶ νὰ ἐκφοῦν μετὰ τὸν Χριστόν. Ἐκεί-
νη ἀποτελεῖ τὸν πρόναον καὶ τὸ κέλυφος τοῦ καρποῦ,
τὸ δὲ ἀγιαστικὸν ἔργον τοῦ ιερέως εἶναι αὐτὸς ὁ Να-
ὸς καὶ ὁ καρπὸς τῆς ὅλης δρασσεὸς του.

Διὰ τὴν διδασκατικὴν ἐνεργείαν ὁ ιερεὺς διδάσκει
τὴν ἀνάγκην τῆς κοινωνίας τῶν μυστηρίων τῆς Ἐκ-
κλησίας, τοὺς ὁμοῦς καὶ τὴν διάθεσιν, τὰ ὅποια ἀπαι-
τοῦνται ὑπὸ τῶν ἐπιδημιούντων νὰ προσέλθωσιν ἐπαξι-
ως εἰς αὐτά, καὶ τὴν σημασίαν τῶν τελετῶν, αἱ ὅποια
περιβάλλουν καὶ συνοδεύουν αὐτά.

Διὰ τοῦ ἀγιαστικοῦ ἔργου μεταδίδονται εἰς τοὺς
πιστοὺς αὐτὰ ταῦτα τὰ μυστήρια τὰ δικαιοῦντα καὶ
ἀγιαζόντα αὐτούς.

«Οὕτως ἡμῶς λογίζεσθω ἄνθρωπος, ὡς ὑπηρετὰς
Χριστοῦ καὶ οἰκονόμους μυστηρίων Θεοῦ» (1 Κορ.
4. 1.)

Διὰ τῶν μυστηρίων ὁ Κύριος ἡμῶν καὶ μετὰ τὴν
ἐνδοξον Ἀνάληψίν Του εἰς οὐρανούς συνεχίζει ἐπὶ γῆς
διὰ τοῦ ιερέως τὸ ἀπολυτοκρατικὸν Του ἔργον.

Ἐξ αὐτῶν ὡς ἀπὸ πηγῆς ὕδατος ἀλλομένου εἰς
ζοὴν αἰώνιον ἐκχέονται πλοῦσοι οἱ ποταμοὶ τῆς Θεί-
ας Χάριτος ἐπὶ ἐκάστου τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας.

Εἰς τὰ μυστήρια ἐνεργεῖ Αὐτὸς ὁ Κύριος, ὁ δὲ

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

Θάνατος 'Αγωνιστρίας

Ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 81 ἐτῶν ἡ Ἑλένη Γιαννακίδου εἰς τὴν εὐανδρον Κοινότητα Κορινθίων νομοῦ Καβάλας μέχρι τέλους στερεὰ καὶ ἀκλόνητος εἰς τὴν μαχομένην Ὀρθοδοξίαν. Ἐγενήθη ἀπὸ Ποντίους γονεῖς εἰς τὴν Ρωσίαν ἔνθα ἐνημερεύθη καὶ ἀπέκτησε τέσσαρα τέκνα ἐκ τῶν ὁποίων τὸ ἕν πρὸ τριετίας ἀπέθανεν εἰς τὴν Ρωσίαν. Ἐχώρησε εἰς ἡλικίαν 27 ἐτῶν καὶ ἡ καὶ αὐτὴ τοῦ ἀθέου κομμουνισμοῦ τὴν εὐρίκεν εἰς τὴν Ρωσίαν καὶ ἀντίστη μὲ μυρίας στερήσεις ἀπέναντι τοῦ Κομμουνισμοῦ διαμείνας μετὰ τῶν τέκνων της στερεὰ Ὀρθόδοξος Ἑλληνίς. Εἰς τὴν Ἑλλάδα ἦλθε τὸ 1940 καὶ εὐοθεῖσα ἐκκληρικός πρὸς τὸ ἐκκλησιαστικὸν σχῆμα τοῦ νέου πατρικοῦ ἐκκλησιολογίου ἔμεινε στερεὰ ἀκλόνητος βράχος εἰς τὴν πατρίδα εὐσεβείαν. Ἐκοιμήθη τὴν Κυριακὴν τοῦ Θωμᾶ καὶ ἐκηδεύθη ἐπὶ τῶν Κληρικῶν τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος Πανασιολογιστάτου Ἱερομονάχου Ἀντωνίου (Καβάλας) καὶ τῶν Αἰδεσιμωτάτων Ἱερέων Ἰωάννου Χ. Διάκου καὶ Πρωθυερέως Μιχαὴλ Ν. Σαββόπουλου Δράμας. Εἰς τὰ τέκνα της καὶ ἐγγόνους εὐχόμεθα ἔξ ὑψους παρηγορίαν τῶν. Αἰωνία της ἡ Μνήμη.

Πρωθυερεὺς Μιχαὴλ Ν. Σαββόπουλος

τελετουργὸς ἱερεὺς εἶναι ἀπλῶς τὸ ὄργανον Αὐτοῦ.

Ἡ δύναμις τοῦ ἱερέως καὶ τὸ ἀξίωμα αὐτοῦ ἀπορρέει ἐκ τοῦ σταυρικοῦ θανάτου τοῦ Χριστοῦ καὶ ὅ,τι καὶ ἂν ἔχη εἰς Αὐτὸν ἀνήκει.

Ἀφοῦ λοιπὸν εἶναι τοιαύτη ἡ σημασία καὶ ὁ προορισμὸς τῶν Μυστηρίων, ὁ ἱερεὺς ὀφείλει νὰ προβάλλῃ εἰς τὴν τέλει αὐτῶν μὲ σεβασμὸν καὶ φόβον, τηρῶν ἐπακριβῶς ὅλα ὅσα ὥρισε ἡ Ἐκκλησία περὶ αὐτῶν.

Ἐκ τῆς Δογματικῆς εἶναι γνωστὸν, ὅτι ἡ τελείωσις τῶν Μυστηρίων δὲν ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ἡθικοῦ ποιοῦ τοῦ ἱερέως.

Καίτοι ὅμως ἡ ἡθικὴ ἀξία τοῦ ἱερέως δὲν ἐπιθεάζει τὴν τελείωσιν τῶν Μυστηρίων, οὐχ ἥτις οὗτος ὀφείλει «ἀθῶος χερσὶ καὶ καθαρὸς τῇ καρδίᾳ νὰ τελεῖ τὰ Μυστήρια.

Ὁ ἱερεὺς ὀφείλει εἰς κάθε στιγμὴν νὰ ζῇ ζωὴν ὄντως ἱερατικὴν, νὰ διατηρῇ ἄσπιλον τὸν χιτῶνα τῆς ἀγιότητος καὶ νὰ εἶναι πάντοτε ἠνωμένος μετὰ τοῦ ὁπίτου καὶ αἰωνίου Ἀρχιερέως, τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.

Εἰς τὰ ὅσα του πρέπει νὰ ἤρουν πάντοτε οἱ λόγοι τοῦ Ἱ. Χριστοστόμου: «Πολλὴν μὲν σέβειν, πολλὴν δὲ πρὸ τῆς συνέσεως τὴν παρὰ τοῦ Θεοῦ χάριν, καὶ τρόπων δοθότῃ, καὶ καθαρότῃ βίῳ, καὶ μεῖζονα ἢ κατὰ ἄνθρωπον ἔχειν δεῖ τὴν ἀρετὴν, τὸν ταύτην ἀναδεχόμενον τὴν φροντίδα».

Πανηγύρεις

— Τὴν 2 Ἰουνίου ἡμέραν Δευτέραν ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πανηγυρίζουν οἱ ἀκόλουθοι ὁμόνιμοι Ἱεροὶ Ναοὶ καὶ Ἱ. Μοναί. 1) Ἁγία Τριάς Βοτανικοῦ 2) Μπαλλας 3) Κοιτωνίων 4) Λεβαδείας 5) Ἀλμυροῦ 6) Σουλῆναριου 7) Ξυλοκάστρου 8) Νεμέας 9) Ναούσης 10) Τριάδος Σερρών 11) Βαθυχωρίου Δράμας 12) Ν. Λισίων 13) Πεντέλης 14) Λουτρακίου 15) Μενδενίτης 16) Ρεθύμνου Κρήτης 17) Κοροπίου.

— Τὴν 11 Ἰουνίου ἡμέραν Τετάρτην ἑορτὴν τοῦ Ἀξίου ἐστὶν πανηγυρίζει ἡ ὁμόνιμος Ἱ. Μονὴ Βαρυπόμης.

— Τὴν 24 Ἰουνίου ἡμέραν Τρίτην ἑορτὴν τοῦ Γενεθλίου τοῦ Τιμ. Προδρόμου πανηγυρίζουν οἱ Ἱ. Μοναί 1) Λουτρακίου καὶ 2) Κουβαρά.

— Τὴν 29 Ἰουνίου ἡμέραν Κυριακὴν ἑορτὴν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου πανηγυρίζουν οἱ ὁμόνιμοι Ἱ. Ναοὶ 1) Π. Κοκαγιᾶς Πειραιῶς 2) Λάφνης Ἀθηνῶν 3) Λεύκτρου Θηβῶν 4) Φαρσάλων 5) Κυμῶν Θεσσαλονίκης 6) Αἰγίνης.

Τὴν 29ην Ἰουνίου, Κυριακὴν Δ'. Ματθαίου, πανηγυρίζει ἡ Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Μηνᾶ Ἀνθούσης Ἀττικῆς τοὺς 22 ἐν Χίῳ Ἁγίους δὲ Ἀρχιερατικῆς λειτουργίας. Συγκοινωνία ἀπὸ πλατείας Ρηγίλλης 6.50 καὶ 8.40 π.μ.

«Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 628.280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

Διευθυντῆς συντάξεως Ἀρχιμ. Θεόφιλος Τσίρμπας

Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι 147

Προϊστάμενος Τυπογραφείου

Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθήναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

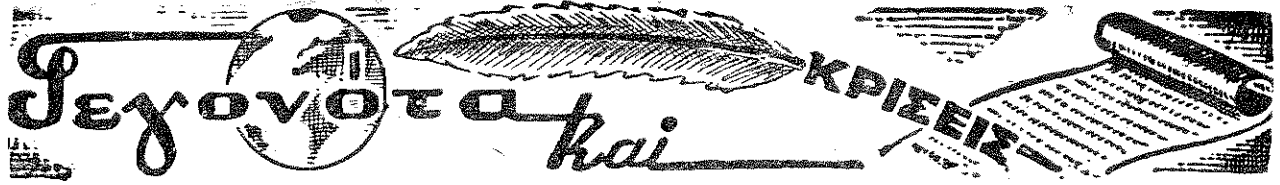
Ἐσωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δραχμὰς 15.—

» Ἐτησίᾳ » 30.—

Ἐξωτερικοῦ Ἐξάμηνος δολλάρια 2

» Ἐτησίᾳ » 4

Τιμὴ Φύλλου δρχ. 2

Ἡ θρησκευτικὴ πίστις ἀνεκρίζω- τος

Ἡ κομμουνιστικὴ ἔφημερις τῆς Μόσχας «Λενινσκόγε Ζνάμια» εἰς κύριον ἄρθρον τῆς καταφέρειται ἐναντίον ὧσων κομμουνιστῶν ἐπιδεικνύουν ἀνοχήν ἐναντι τῆς θρησκείας καὶ μάλιστα παρευρίσκονται ἐνίοτε εἰς θρησκευτικὰς τελετάς. Παραπονεῖται ἀκόμη ἡ Σοβιετικὴ Ἐφημερίς, διότι «αἱ δεισιδαιμονίαι καὶ θρησκευτικαὶ προκαταλήψεις παραμένουν εἰσέτι εἰς τὰς συνειδήσεις ὠρισμένων. Τὸ κόμμα καὶ αἱ δημόσαιοι ὀργανώσεις δὲν δύνανται νὰ ἀγνοήσουν τοῦτο». Πάντα ταῦτα ἀποδεικνύουν περιτράνω ὅτι ἡ πίστις εἶναι ἔμφυτον συναίσθημα εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἀνεκρίζωτον.

Παρ' ὅλας τὰς διώξεις, τὰς ἐμφανεῖς καὶ ἀφανεῖς ἀντιδράσεις, τὰς ἀθείστικὰς διδασκαλίας εἰς τὰ σχολεῖα, τὴν διὰ τοῦ ραδιοφώνου, τύπου καὶ συγγραμμάτων προπαγάνδαν κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ τῶν ὀργάνων τοῦ Κομμουνιστικοῦ κόμματος, ἡ Χριστιανικὴ πίστις θάλλει καὶ αὐξάνει ὁσήμεραι εἰς τὴν Ρωσσίαν καὶ διαδίδεται καὶ ἐξαπλοῦται ὁλονέν καὶ περισσότερον ὅχι μόνον εἰς τὰς τάξεις τοῦ λαοῦ, ἀλλὰ καὶ τῶν διανοουμένων, οἵτινες ὀριστικῶς πλέον καὶ μὲ πρωτοφανή ζῆλον στρέφονται πρὸς τὴν θρησκείαν. Οἱ πιστοὶ τῆς Ρωσσίας εἶναι πρόθυμοι καὶ τὴν ζωὴν τῶν ἀκόμῃ νὰ θυσιάσουν παρὰ νὰ παύσουν νὰ λατρεύουν τὸν Θεόν Ἐκείνον. Τὸν Ὅποιον τοὺς ἐδίδωξεν ἡ οἰκογένεια καὶ ὅλοι οἱ ὁμολογῆται καὶ μάρτυρες, παλαιοὶ καὶ νεώτεροι τοῦ Ἀγιολογίου τῆς Μαρτυρικῆς, Διωκομένης καὶ Συνστυρουμένης τῷ Χριστῷ Ἐκκλησιᾶς τῶν.

Περὶ τοῦ κοινοῦ Πάσχα

Τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τὸ κέντρον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ἐν Γενεύῃ ὠργάνωσαν τὴν 19ην Μαρτίου ἐ.ε. Παγχριστιανικὸν Συμπόσιον διὰ τὸν κοινὸν ἑορτασμόν τοῦ Πάσχα. Τοῦ συμποσίου τούτου μετέσχον ἀντιπρόσωποι ὅλων τῶν Ὀρθόδοξων ἐκκλησιῶν καὶ τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας. Περὶ τῆς ληφθείσης ἀποφάσεως διὰ τὸν κοινὸν ἑορτασμόν τοῦ Πάσχα ὑφ' ὁλοκλήρου τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου νομίζομεν, ὅτι ἐὰν τοῦτο γίνῃ ἀποδεκτόν θὰ προξενήσῃ μέγα σκάνδαλον καὶ ἴσως καὶ σχίσματα, ἐπὶ ἀνυπολογίστῳ ψυχικῇ ζημίᾳ τῶν πιστῶν.

Τὸ περιβόητον FILIOQUE

Ὡς γνωστὸν ὁ Προκαθήμενος τοῦ Φαναρίου εἰς πρόσφατον δῆλωσίν του εἶπεν, ὅτι τὸ φιλιόκβε δὲν εἶναι δυνα-

τὸν νὰ ἀποτελέσῃ ἐμπόδιον διὰ τὴν ἔνωσιν. Πῶς εἶναι δυνατόν τοῦτο καθ' ἣν στιγμὴν τὸ φιλιόκβε ἀποτελεῖ αἰρετικὴν διδασκαλίαν μὴ στηριζομένην οὔτε ἐπὶ τῆς Ἁγίας Γραφῆς ἀλλ' οὔτε καὶ ἐπὶ τῆς Ἱερᾶς Παροδόσεως; Ἡ κακὸς αὕτη διδασκαλία ἀνατρέπει ἄρδην τὸ δόγμα τῆς Ἁγίας Τριάδος. Πῶς λοιπὸν εἶναι δυνατόν νὰ ὁμιλῶμεν περὶ ἐνώσεως, καθ' ἣν στιγμὴν οἱ Παπικοὶ ἐπέφερον τὴν προσθήκην τῆς λέξεως φιλιόκβε (καὶ ἀκ τοῦ υἱοῦ) εἰς τὸ σύμβολον τῆς Νικοίας; Οὐαὶ ἡμῖν τοῖς Ὀρθόδοξοις! ἐὰν ποτὲ θελήσωμεν νὰ δώσωμεν τὰ ἄγια τοῖς κυσὶ καὶ βάλωμεν τοὺς μαργαρίτας ἐμπροσθεν τῶν χοίρων διὰ συμπτροσυχῶν, συλλειτουργιῶν καὶ τῆς καθιερώσεως τοῦ κοινοῦ ποτηρίου προτοῦ ἀπορρίψουν οἱ Καθολικοὶ τὰς πλάνας καὶ τὰς κακοδοξίας τῶν.

Ἀκλόνητος εἰς τὰς πεποιθήσεις του

Εἰς πρόσφατον δῆλωσίν του μετὰξὺ ἄλλων ὁ Πάπας Παῦλος ὑπεγράμμισε. «Βεβαίως, δὲν δυνάμεθα, οὔτε νὰ σκεφθῶμεν, ὅτι ἡ ἔνωσις μετὰξὺ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς καὶ τῆς Ὀρθόδοξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιτευχθῇ ἐπὶ ζημίᾳ τῶν καθολικῶν ἐκκλησιῶν τῆς Ἀνατολῆς δι' ἀμφιβόλων τρόπων κοινῆς εἰς τὴν πίστιν μεταλήψεως, διὰ τῶν ὁποίων θὰ παρεμερίζοντο τὰ προστάγματα τοῦ ἀληθοῦς δόγματος».

Τί σημαίνουν πάντα ταῦτα; Οὐδὲν ἕτερον ἢ ὅτι ὁ Ρωμαῖος Ποντίφιξ δὲν ὑποχωρεῖ εἰς οὐδέν ἄλλ' ἐμμένει στερρῶς εἰς τὸ ἀληθὲς δόγμα, ὅπως τὸ ἀποκαλεῖ τουτέστιν τὴν ἀνορθόδοξίαν του. Πῶς λοιπὸν ὅλως ἀσκέπτως καὶ ἀφελῶς πολλοὶ νομίζουν, ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιτευχθῇ ἡ ἔνωσις ὑπὸ τοιούτους ὁρους; Τοῦτο, ἐὰν πραγματοποιηθῇ οὐδὲν ἄλλο θὰ ἐπιφέρῃ εἰς μὴ νέα σχίσματα καὶ διαιρέσεις εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Διὰ τοῦτο «στῶμεν καλῶς!»

Οἱ ἐκλεκτοὶ ὀλίγοι

Κατὰ τελευταίαν στατιστικὴν οἱ ἀγὰ τὸν κόσμον ὀρθόδοξοι εἶναι 142.433.000. Θλιβερά διαπίστωσις! Λαμβανόμενοι ὑπ' ὄψιν, ὅτι ὁ ἀριθμὸς οὗτος ἀντιπροσωπεύει τοὺς κλητοὺς. Ἐκ τούτων ποιοὶ εἶναι οἱ ὄντως ὀρθόδοξοι, οἱ γνήσιοι ὀρθόδοξοι, οἱ ἀκριβῶς καὶ πιστῶς ἐμμένοντες εἰς τὰ ὀρθὰ δόγματα, τοὺς ἱεροὺς κανόνας καὶ τὰς σεπτὰς παραδόσεις; Ἀσφαλῶς ὀλίγοι συμφώνως ἄλλως τε καὶ πρὸς τοὺς λόγους τοῦ Θεανθρώπου Σωτῆρος; «Πολλοὶ οἱ κλητοὶ ὀλίγοι δὲ οἱ ἐκλεκτοί.» Τοῦτο ἄς μὴ μᾶς ἀπελπίξῃ ἀλλὰ ἄς μᾶς παρέχῃ τὸν κατὰ Θεὸν ζῆλον καὶ τὴν φλογερὰν ἐπιθυμίαν τῆς ἐπιστροφῆς ὅλων εἰς τὸ μικρὸν ποίμνιον διὰ τὸ ὅποιον ὁ Κύριος εἶπε τοὺς ἐπαινετικούς λόγους: Μὴ φοβοῦ τὸ μικρὸν Ποίμνιον, ὅτι εὐδόκησεν ὁ πατὴρ ἡμῶν δοῦναι ὑμῖν τὴν βασιλείαν». (Λουκ. 1Β.32)